

Αλφα

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ

ΣΑΒΒΑΤΟ 15 ΙΟΥΝΙΟΥ 1996 ● ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ● ΓΡΑΦΕΙΑ: ΠΑΠΑΡΡΗΓΟΠΟΥΛΟΥ 45 ● ΕΤΟΣ 2ο ● ΦΥΛΛΟ 58ο ● ΔΡΑΧΜΕΣ 200

Η ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ ΤΟΥ ΧΘΕΣ

ΦΩΤΙΖΕΙ

ΙΣΠΑΝΙΑ 1936

Διήμερο
μνήμης και
αντίστασης

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 21/6:

- προβολή ντοκυμαντέρ για τα γεγονότα του 1936.

ΣΑΒΒΑΤΟ 22/6:

- εκδήλωση - συζήτηση με κεντρικό ομιλητή τον Abel Paz.

Πολυτεχνείο, Αίθριο
Αρχιτεκτονικής

...ΤΗΝ ΠΑΛΗ ΤΟΥ ΣΗΜΕΡΑ

“Σύντροφοι, σκεφθείτε καλά, συνεχίστε τον αγώνα και δουλέψτε χωρίς να χάνετε χρόνο, γιατί αλλιώς η βοήθειά σας μπορεί να φτάσει υπερβολικά αργά. Προσπαθήστε να καταλάβετε τους κινδύνους που μας απειλούν, αντιμέτωποι με όλες τις κυβερνήσεις του πλανήτη, που βλέπουν στο μεξικάνικο κίνημα την εμφάνιση της κοινωνικής επανάστασης, της μοναδικής που φοβούνται οι ισχυροί ολόκληρου του κόσμου”.

Από το μήνυμα του EZLN στην παναμερικάνικη συνάντηση, Απρίλης 1996

ΜΕΞΙΚΟ 1996

...ΤΗΝ ΕΛΠΙΔΑ ΤΟΥ ΑΥΡΙΟ

ΣΧΟΛΙΑ

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ: Γ.Α.

★ Με διάγγελμα του προς τον αμερικανικό λαό, ο πρόεδρος Κλίντον δήλωσε ότι ανησυχεί για τους συνεχιζόμενους εμπρησμούς εκκλησιών της αφροαμερικάνικης κοινότητας από ρατσιστικές συμμορίες. Τώρα ανησυχεί για τη ρατσιστική δράση ή μήπως για την είδηση της ανασύστασης των Μαύρων Πανθήρων; Μήπως στην πραγματικότητα ανησυχεί για τη διαφαινόμενη αφροαμερικάνικη αυτοάμυνα; Black Power!

★ Ο Κόκκινος Ξεσάλωσε. Δήλωσε ότι αυτός και το συνάφι του είναι οι Έλληνες Ντι Πιέτρο. Σε λίγο θα νομίζει ότι είναι ο Αριστείδης ο Δίκαιος. Στο δρόμο του Δελλαπατρίδη.

★ Μείζον κοινωνικό ζήτημα. Ο κύριος Κρίτας αποσύρεται από καλλιτεχνικούς ιμπρεσάριους του φεστιβάλ Αθηνών γιατί του τρώει τη δουλειά ο γνωστός έμπορος όπλων Λουκάκος. Κατόπιν τούτου, οργισμένες λαϊκές μάζες ξεχύθηκαν στους δρόμους.

★ Ποιο είναι το σημαντικότερο ζήτημα που απασχολεί τους ανέργους; Μα φυσικά αν θα είναι διακριτοί οι ρόλοι στην ηγεσία του ΠΑΣΟΚ.

★ Δεύτερο πιο σημαντικό ζήτημα είναι το αν ο αντιπρόεδρος του κινήματος θα έχει αρμοδιότητες προέδρου.

★ Τρίτο πιο σημαντικό ο γάμος του Μπονάτσου.

★ Άρχισε και το ευρωπαϊκό πρωτάθλημα ποδοσφαίρου. Επιτέλους λίγη ένταση στη ζωή κάθε φιλήσυχου πολίτη.

Αυτοδιαχειριζόμενο στέκι Κοζάνης

Σύντροφοι-ισσες

Το στέκι Κοζάνης δημιουργήθηκε αρχικά ως ένα μέσο προσωπικής έκφρασης, έχοντας πάντα ως αρχή την αυτοοργανωμένη του δράση. Στην πορεία, καθώς άρχισε να συσπειρώνει και άλλα κομμάτια από την κοινωνία της Κοζάνης, άρχισε να μεταλλάσσεται και από στέκι να λειτουργεί σαν κοινωνικό κέντρο. Θέλοντας να έρθουμε αρχικά σε άμεση επαφή με τον κόσμο της Κοζάνης δώσαμε πρωτεύοντα ρόλο στα τοπικά προβλήματα που αφορούν την κοινωνία της Κοζάνης. Για να μην παρερμηνευθούμε, αυτό δεν σημαίνει ότι δεν μας απασχολούν τα προβλήματα με ευρύτερο κοινωνικό χαρακτήρα.

Τα άτομα που πλαισιώνουν το στέκι ανήκουν στον ευρύτερο αντιεξουσιαστικό χώρο. Πολλοί από εμάς λαμβάνουν μέρος για πρώτη φορά σε ένα τέτοιο κοινωνικό πείραμα. Ελπίζουμε ότι μέσα από τα λάθη που θα κάνουμε να αποκτήσουμε εμπειρία, η οποία θα μας είναι χρήσιμη για το μέλλον.

Ως στόχο το στέκι έχει βάλει να δημιουργήσει ένα πυρήνα αντίστασης μέσα στην πόλη της Κοζάνης. Έχουμε ως σκοπό να δημι-

ουργήσουμε εμείς θέματα μέσα στην κοινωνία και να μην περιμένουμε να μας έρθουν από έξω και απλώς εμείς να τα αναμασήσουμε. Από τη δράση μας με την αντιληροφόρηση και με οποιονδήποτε άλλο τρόπο μπορούμε, έχουμε την πρόθεση να προτάξουμε έναν εναλλακτικό τρόπο ζωής και δράσης.

Πιστεύοντας ότι η καταστολή που θα επιβληθεί στα κοινωνικά κομμάτια που αντιστέκονται ακόμη θα μεγαλώνει από χρόνο σε χρόνο και ακόμα ότι οι εποχές που έρχονται είναι πιο κατάλληλες για να αποκτήσουν οι αντιεξουσιαστικές μας ιδέες κοινωνικό έρεισμα, προτείνουμε τη δημιουργία ενός δικτύου μεταξύ όλων των πόλεων όπου υπάρχουν ομάδες ατόμων που αντιστέκονται. Αυτό προϋποθέτει να ασχοληθούμε όλοι σοβαρά με τα προβλήματα που μας διαχωρίζουν. Γιατί αυτά που μας ενώνουν είναι πολλά περισσότερα από αυτά που μας χωρίζουν.

Ακόμα θέλουμε να κάνουμε μια διαπίστωση: Η δράση μας εδώ και αρκετά χρόνια κινείται μόνο στο θέμα της αλληλεγγύης σε άτομα ή ομάδες. Πιστεύουμε ότι η αλληλεγγύη αυτή είναι αυτονόητη αλλά βλέ-

Συμπολίτες Συμπολίτισσες

Σε μια εποχή που το φάντασμα του φασισμού δείχνει να επανέρχεται, όλο και περισσότερα ΜΜΕ δίνουν λόγο σε εθνικιστές και νεοναζί στα πλαίσια της ελευθερίας της έκφρασης όλων των ιδεών και προβάλλουν, είτε αρνητικά, είτε σε μεμονωμένες περιπτώσεις θετικά, το ανερχόμενο κίνημα του υπερεθνικισμού. Ένα από αυτά είναι και το τοπικό κανάλι WEST CHANNEL το οποίο αναμεταδίδει από το TELECITY την εκπομπή του γνωστού από τη δράση του κατά τη διάρκεια της Χούντας, από την ίδρυση του φασιστικού κόμματος της 4ης Αυγούστου και από τις αντισιδητικές και ρατσιστικές του αντιλήψεις Κ.Πλεύρη.

Πιστεύουμε ότι στο όνομα της ελεύθερης έκφρασης δεν επιτρέπεται να γινόμαστε παθητικοί θεατές εκείνων που όχι μόνο επιδιώκουν μακροπρόθεσμα να καταλύσουν τη δημοκρατία αλλά και καθημερινά αξιοποιώντας τις ελευθερίες που τους προσφέρονται, επιχειρούν να την καταργήσουν. Δεν μπορούμε να επιτρέψουμε την ελευθερία του λόγου σ' αυτούς που προπαγανδίζουν τη μοσalloδοξία και το ψέμα και υποδαυλίζουν τραμπουκισμούς και ρατσιστικές εξάρσεις όπως ο Κ.Πλεύρης. Η ιστορία διδάσκει ότι θα πρέπει να σταματήσουμε το φασισμό πριν πάρει ξανά ανησυχητικές διαστάσεις. Υποστηρίζοντας την άποψη μας ότι δεν θα πρέπει να έχουν καμία ελευθερία οι εχθροί της ελευθερίας ζητάμε να σταματήσει η αναμετάδοση της εκπομπής του φασίστα Κ.Πλεύρη.

πουμε ότι παγιδευόμαστε μόνο σ' αυτή. Αυτό το ζήτημα πρέπει να αποτελέσει θέμα συζήτησης έτσι ώστε να μη φανόμαστε μόνο όταν έχουμε διωκόμενους αγωνιστές. Όταν ασχοληθούμε με τα προβλήματα που απασχολούν άμεσα την κοινωνία και με σωστές παρεμβάσεις σε γειτονικές και εργασιακούς χώρους θα αρχίσουμε να αποκτάμε

και κοινωνικά ερείσματα γιατί μέχρι σήμερα καταφέραμε να μείνουμε οι γραφικοί του Πολυτεχνείου. Ελπίζουμε ότι ο κόσμος, που βρίσκεται και αυτός σε μικρές πόλεις, να καταφέρει να οργανωθεί για να μπορέσει να βγάλει έναν αξιοπιστο λόγο προς τις τοπικές κοινωνίες.

◆◆◆

Εκδηλώσεις

★ Για τα εξήντα χρόνια από την έναρξη της Ισπανικής επανάστασης γίνονται εκδηλώσεις μνήμης και αγώνα σε πόλεις την Ελλάδα και συνοικίες της Αθήνας.

ΚΑΒΑΛΑ: Την Πέμπτη 20 Ιουνίου στο Αυτόνομο στέκι, στις 8.00 θα πραγματοποιηθεί βιντεοπροβολή και συζήτηση.

ΚΟΖΑΝΗ: Την Τρίτη 18 Ιουνίου στο Αυτοδιαχειριζόμενο στέκι θα μιλήσει ο ABEL PAZ: Θα ακολουθήσει βιντεοπροβολή και συζήτηση.

ΗΛΙΟΥΠΟΛΗ: Σήμερα Σάββατο 15 Ιουνίου, στο θεατράκι της κεντρικής πλατείας της Ηλιούπολης, θα πραγματοποιηθεί βιντεοπροβολή και συζήτηση από την Αναρχική Κίνηση Ηλιούπολης στις 8:00μμ.

ΒΥΡΩΝΑΣ: Την Κυριακή 16 Ιουνίου στην πλατεία Ταπτιουργείου πραγματοποιηθεί βιντεοπροβολή και συζήτηση από τους Αναρχικούς του Βύρωνα στις 8:00μμ.

ΑΘΗΝΑ: Την Παρασκευή 21 και το Σάββατο 22 Ιουνίου θα πραγματοποιηθούν εκδηλώσεις στο αίθριο της Αρχιτεκτονικής στο χώρο του Πολυτεχνείου και διοργανώνονται από την εφημερίδα ΑΛΦΑ.

★ Σήμερα Σάββατο, είναι η δεύτερη μέρα του τριήμερου της Ουτοπίας στη Θεσσαλονίκη. Το πρόγραμμα περιλαμβάνει συνουσία με τους Ανάσα Στάχτη, Ωχρά Σπειροχαίτη, Φράξια, Ρεμπέτικη Κομπανία. Επίσης διοργανώνεται συζήτηση με θέμα: "Ο πολιτισμός της εκμετάλλευσης και η κοινωνία της αυτοοργάνωσης". Αύριο, Κυριακή, ξεχωρίζουν οι εκδηλώσεις για την Ισπανική επανάσταση (με ομιλητή τον ABEL PAZ), και η "Περί εθνικών ανέμων και χωρικών υδάτων", της Πρωτοβουλίας αρνητών στράτευσης.

ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ

Ο αντιεξουσιαστικός Πρωτοδικών Δημ. Ασπρογέρακος, μετά από μήνυση του Γ. Σχοινά ιδιοκτήτη του εκδοτικού "Νέα Θέσις", ασκεί ποινική δίωξη για "ηθική αυτουργία" στο σύλλογο μας.

Η μήνυση που στρέφεται κατά αγνώστων, αφορά τα επεισόδια (γκρέμισμα 3 περιπτέρων) στην Εκθεση Βιβλίου, στο Π. Αρεως, πέρυσι το Μάη. Ο σύλλογος μας πραγματοποιούσε διαμαρτυρία (ενημέρωση με προκηρύξεις) στην είσοδο της Εκθεσης, ενάντια στην παρουσία φασιστικών εκδόσεων στις Γιορτές Βιβλίου, ενάντια στη διακίνηση φασιστικών και ρατσιστικών ιδεών.

Εμείς ρωτάμε: Θα βρεθεί, άραγε, κάποιος εισαγγελέας που θα ασκήσει δίωξη για "ηθική αυτουργία" στην ΕΦΕΕ, επειδή, στο γιορτασμό του Πολυτεχνείου που διοργανώνει κάθε χρόνο, γίνονται επεισόδια;

Η πρωτοφανής εισαγγελική παρέμβαση, ουσιαστικά, προσπαθεί να ποινικοποιήσει το δικαίωμα μας σαν εργατικό σωματείο να έχουμε άποψη, να διατυπώνουμε τις θέσεις (για τα εργασιακά, αλλά και για τα γενικότερα κοινωνικά - πολιτικά προβλήματα), να αναλαμβάνουμε πρωτοβουλίες.

Στη συγκεκριμένη περίπτωση διωκόμαστε, γιατί έχουμε γνώμη για το περιεχόμενο των βιβλίων που πωλούνται, γιατί εναντιωνόμαστε στη διακίνηση φασιστικών ιδεών στο χώρο του βιβλίου, γιατί καταγγέλλουμε τις επιθέσεις των φασιστικών συμμοριών, γιατί συστρατευόμαστε με όλο το εργατικό κίνημα στην πάλη κατά του φασισμού, του ρατσισμού, του εθνικισμού και του πολέμου.

Η δίωξη αυτή αν και προσωποποιείται στα 7 μέλη του (προηγούμενου) Διοικ. Συμβουλίου, στρέφεται ενάντια σε όλο το σύλλογο, ενάντια σε όλο τον κλάδο.

Η καλύτερη απάντηση στη διεκδίκηση των αιτημάτων μας (Συλλογική Σύμβαση Εργασίας, ουσιαστικές αυξήσεις, ανθρώπινο ωράριο, μείωση του χρόνου εργασίας, φραγμός στις απολύσεις...).

Να συνεχίσουμε τη δράση μας για τα προβλήματα που απασχολούν όλη την κοινωνία και μας αφορούν σαν εργαζόμενους και σαν ανθρώπους.

Να οικοδομήσουμε ένα ΜΕΤΩΠΙΟ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗΣ με όλους τους εργαζόμενους, με όλο το εργατικό κίνημα. Άλλωστε, η δίωξη αυτή είναι μια εκφοβιστική απειλή και ένα μήθημα "προς γνώση και συμμόρφωση" σε όποιον σκέφτεται, ανησυχεί, αντιστέκεται.

Καλούμε τα εργατικά σωματεία, τα κόμματα, τις οργανώσεις, τους φορείς, τα κινήματα, κάθε εργαζόμενο και νεολαίο να σταθεί στο πλευρό μας.

ΟΧΙ ΣΤΙΣ ΔΙΚΑΣΤΙΚΕΣ ΑΥΘΑΙΡΕΣΙΕΣ, ΝΑ ΑΝΑΚΛΗΘΕΙ Η ΔΙΩΞΗ ΟΤΑΝ Η ΑΔΙΚΙΑ ΓΙΝΕΤΑΙ ΝΟΜΟΣ, Η ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ ΓΙΝΕΤΑΙ ΚΑΘΗΚΟΝ

Σύλλογος Υπαλλήλων Βιβλίου, Χάρτου και Γραφικών τεχνών

(Τετάρτη 19/6, 8.30μμ Γενική Συνέλευση του συλλόγου στα γραφεία μας: Αγ. Φιλοθέης 5B - Μητρόπολη).

ΠΑΛΙΑ ΦΥΛΛΑ ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑΣ ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΣΤΑ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΑ "ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ ΤΥΠΟΣ" (Τηλ: 38.02.040), "ΔΙΕΘΝΗΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ" (Τηλ: 36.08.635) ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ, ΣΤΟ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ ΤΗΣ VILLA BARBARA (Κρίστου 7, Πλ. Κουλέ Καφε, Ανω Πόλη) ΣΤΗ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ ΚΑΘΩΣ ΚΑΙ ΣΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑΣ. ΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΕΙΝΑΙ ΑΝΟΙΧΤΑ ΚΑΘΕ ΠΕΜΠΤΗ 7.00-10.00μμ. ΓΙΑ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΕΝΙΣΧΥΣΗ ΥΠΑΡΧΕΙ Ο ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΣ 118 343601-22 ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΑΣ

ΤΑ ΣΚΟΥΠΙΔΙΑ ΤΟΥ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ ΚΑΙ Ο ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ ΤΩΝ ΣΚΟΥΠΙΔΙΩΝ

Πολύς λόγος γίνεται τελευταία για το ζήτημα των χωματερών. Η απόφαση του υπουργού "περιβάλλοντος" Λαλιώτη και των ιθυνόντων της λεγόμενης τοπικής αυτοδιοίκησης για τη δημιουργία χωματερής στον Αυλώνα - ή όπως το ονομάζουν πιο ευγενικά "χώρου υγειονομικής ταφής απορριμμάτων" - προκάλεσε τις εκρηκτικές αντιδράσεις των κατοίκων της περιοχής. Αντιδράσεις οι οποίες ξεπέρασαν τα όρια της αστικής νομιμότητας, ξεκινώντας από το μπλοκάρισμα των οδών και σιδηροδρομικών δικτύων και φθάνοντας ως το συμποτάρισμα των αγωγών της ΕΥΔΑΠ.

Όπως ήταν φυσικό, οι γνωστοί αργυρώνητοι κονδυλοφόροι (συνε-

πικουρούμενοι από τους εξίσου γνωστούς τεχνοκράτες-πανεπιστημιακούς, με προεξέχοντα τον πρότανη των ΜΑΤ Μαρκάτο) έσπευσαν να καταδικάσουν, με τον πιο αμελκτο τρόπο, τον αγώνα των κατοίκων. Έκαναν λόγο για ασύδοτες μειοψηφίες οι οποίες εκβιάζουν το κοινωνικό σύνολο, για μικροσυμφέροντα που δυναμιτίζουν το γενικό όφελος, για εκμυσλισμό των χρηστών ηθών του δημοκρατικού-δημοσίου βίου. Υπογράμμισαν το γεγονός ότι η δημιουργία καινούργιας χωματερής είναι μόνη λύση στο οξύτατο πρόβλημα σκουπιδιών που αντιμετωπίζει η πρωτεύουσα, μιας και η ήδη υπάρχουσα των Λιοσίων έχει φτάσει σε οριακό σημείο. Όντως είχαν την αλήθεια. Την αλήθεια όμως, που πηγά-

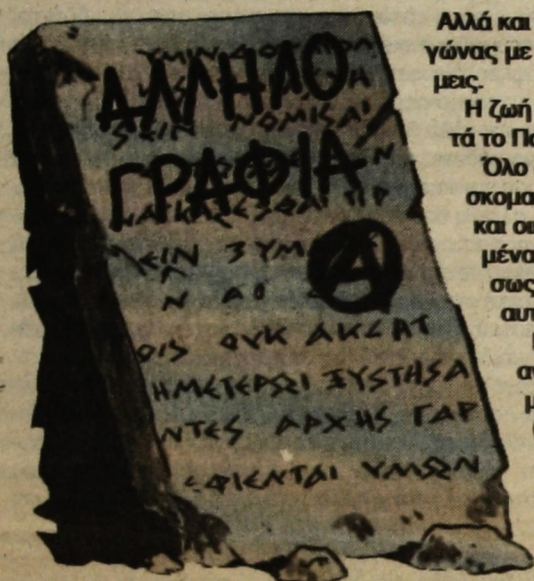
ζει από τις ανάγκες της κυριαρχίας, που δικαιώνει την τρέχουσα κατάσταση, που απορρέει από την επιλογή που ήδη έχει γίνει. Με πιο απλά λόγια είπαν τη δική τους αλήθεια. Γιατί υπάρχει και μια άλλη, εντελώς διαφορετική αλήθεια. Μια αλήθεια η οποία λέει ότι όσες χωματερές και να γίνουν, αργά ή γρήγορα θα φτάσουν κι αυτές σε οριακό σημείο. Όσο η κοινωνία ακολουθεί το σημερινό μοντέλο αλόγιστης κατανάλωσης, τα σκουπίδια θα κατακλύζουν τις μεγαλουπόλεις. Η διαρκής εμπορευματοποίηση των αγαθών, ή μάλλον πιο σωστά η διαρκής μετατροπή τους σε θεάματα προς κατανάλωση, εκτός του ότι οδηγεί στην κοινωνική αποχαλνωση, έχει και ζοφερές συνέπειες για το περιβάλλον. Αν σκε-

φτεί κανείς ότι κάθε τι που αγοράζει από το σούπερ μάρκετ είναι φασκωμένο σε φανταχτερές συσκευασίες (συνήθως από πλαστικό) οι οποίες στη συνέχεια πετιούνται, μη έχουσες την όποια χρησιμότητα, αντιλαμβάνεται πολύ εύκολα για ποιο λόγο υπάρχει αυτή η υπερπληθώρα σκουπιδιών. Επιπλέον, αν σκεφτεί ότι ένα σωρό προϊόντα που αγοράζονται για να ικανοποιηθούν φαντασιακά ολοσδιόλου άσχετες με αυτά ανάγκες, καταλήγουν με μαθηματική ακρίβεια στον κάλαθο των αχρήστων, έχει την πλήρη εικόνα της κατάστασης.

Το ζήτημα λοιπόν δεν είναι να κάνουμε καινούργιες χωματερές, αλλά να μην κάνουμε βουνά από σκουπίδια. Οι κάτοικοι όμως του Αυλώνα

δεν φτάνουν στην ουσία του προβλήματος. Αντιθέτως οι εκπρόσωποι τους προσπαθούν να προβάλουν "ρεαλιστικές" λύσεις μέσα στα πλαίσια της διαχείρισης της κρίσης. Προσπαθούν δηλαδή να πείσουν την κυβέρνηση να μην κάνει τη χωματερή στον Αυλώνα, αλλά κάπου αλλού. Με αυτόν τον τρόπο θέτουν τον αγώνα τους σε στενά τοπικιστικά όρια, αφαιρώντας του μια ευρύτερη κοινωνική οπτική. Το μόνο παρήγορο είναι ότι οι κάτοικοι έχουν συνειδητοποιήσει τις ολέθριες συνέπειες που θα έχει για την περιοχή η χωματερή και είναι αποφασισμένοι να αντισταθούν με όλα τα μέσα. Ίσως το μέλλον επιφυλάσσει εκπλήξεις.

Γ.Α.

**17 Νοέμβρη 1995
- 17 Μαΐου 1996:**

Εφτά μήνες. Είναι όλα τόσο ζωντανά στην μνήμη μου. Εικόνες απίστευτες που θυμίζουν χούντα: Πολυτεχνείο, συλλήψεις 514 συντρόφων, Ασφάλεια, πορείες, Καλαρέμας, Μαρίνος, ΑΣΟΕΕ, συζητήσεις, αντιπαραθέσεις, δίκες, επιμελητές, συνεντεύξεις, απειλές, εκφοβισμός, αγωνία. (Δίκες Ανηλίκων).

Αίθουσα που παραβαίνει τους κανόνες της δικονομίας. Ανά δέκα, σαν πύραυλα σε σφαγή, η έδρα ψηλή, απειλητική, εξουσία, τώρα θα σας μάθω εγώ τι σημαίνει αλληλεγγύη, όταν θα σας στείλω σε γηροκομεία...

Η Τρίτη Ηλικία για την κυρία εισαγγελέα, είναι τιμωρία...

Αλλά και πείσμα και συνεχής αγώνας με τις μικρές μου δυνάμεις.

Η ζωή μου είναι πριν και μετά το Πολυτεχνείο '95.

Όλο αυτό το διάστημα βρίσκομαι κοντά σε αγαπημένα και οικεία πρόσωπα που για μένα αντιπροσωπεύουν ίσως το πιο υγιές κομμάτι αυτού του τόπου.

Με τις διαφωνίες, τις αντιδικίες αλλά κυρίως με την ελπίδα ότι κάτι θ' αλλάξει.

Θέλω να σας ευχαριστήσω και να φωνάξω μαζί σας: ΟΛΟΙ ΜΑΖΙ ΝΑ ΣΥΝΕΧΙΣΟΥΜΕ ΤΟΝ ΑΓΩΝΑ ΓΙΑ ΚΑΘΕ

ΑΔΙΚΗΜΕΝΟ - ΚΑΤΑΠΙΕΣΜΕΝΟ.

Ευχαριστώ που με δεχτήκατε κοντά σας τόσο ζεστά.

Υ.Σ. Ευχαριστώ την εφημερίδα που προσπαθεί και γίνεται όλο και πιο ενημερωτική και με όλη ενδιαφέροντα.

Μ.Χ.

Για ένα πράγμα αγωνιού...

Να μη ξεχάσω...

Να μην λησμονήσω...

Τον Μιχάλη, τον Χριστόφορο, τον Κώστα, τον Σωτήρη, την Μέλπω, τον Νίκο, τον Οδυσσέα... Είναι μαζερός ο κατάλογος...

Είναι πολλά αυτά που πρέπει να θυμάμαι...

Όμως τα χρόνια περνάνε και κουράζομαι...

Κουράστηκα να με κυνηγούν, να κρύβομαι, να φωνάζω δυνατά για να μ' ακούσουν...

Έκλεισε η φωνή μου. Ίσως είναι μάταια όλα ίσως είμαι εκτός εποχής, ίσως είμαι αγγελοφόρος του καλύτερου αύριο. Κι αν όμως αυτό δεν έρθει ποτέ, Αν χαθώ κι εγώ μέσα στην δίνη της

παραφρόνισης; Τις νύχτες πετάγομαι ιδρωμένη απ' τον εφιάλτη που τελευταία μ' επισκέπτεται όλο και πιο συχνά.

Αγαπητή "Αλφα"

Τα θερμά μου συγχαρητήρια για το αφιέρωμα για τα 60 χρόνια από την έναρξη της Ισπανικής Επανάστασης, καθώς και για την ανάλυση - αναδημοσίευση από το Διεύθυνση για τα Αδιέξοδα και προοπτικές του Αναρχισμού στο Νο 57. Παρακολουθώντας την "Αλφα" εδώ και 20 τεύχη διαπιστώνω με μεγάλη ικανοποίηση την ανάπτυξη της δυναμικής της εφημερίδας τόσο από πλευράς ποιότητας ύλης όσο και από την απαραίτητη ιστοριογραφία γιατί όποιος δεν θυμάται το παρελθόν του είναι καταδικασμένος να το ξαναζήσει... και για να θυμόμαστε τους αγώνες των παλαιότερων και για να παραδειγματιζόμαστε για το μέλλον.

Οφείλω επίσης να επισημάνω κατά την προσωπική μου άποψη την εξής παρατήρηση. Η πολυδιάσπαση του αναρχικού - αντεξουσιαστικού-περιοδικού τύπου οφείλει μια σύμπτυξη και μια συσπείρωση γύρω από ένα έντυπο για να υπηρετηθεί ο σκοπός της κοινωνικής πληροφόρησης και αφύπνισης πολύ καλύτερα. Ένας τέτοιος στόχος με όσα εμπόδια και αντικειμενικές δυσκολίες και εάν συνεπάγεται θα συμβάλει τα μέγιστα στην φωνή των κοινωνικών αγωνιστών.

Κουράγιο

Ε.Α. Ασμία

Κυκλοφόρησαν...

★ Το νέο βιβλίο του ABEL PAZ "Ταξίδι στο παρελθόν" από τις εκδόσεις ΑΛΦΑ. Στις 336 σελίδες του βιβλίου ο ιστορικός της Ισπανικής Επανάστασης θυμάται, αναλύει και κριτικάρει τα γεγονότα στην Ισπανία του '36 με άμεσο και ζωντανό τρόπο. Η έκδοση συνοδεύεται και με έγχρωμο παράρτημα από ανέκδοτες αφίσες και φωτογραφίες.

Από την εισαγωγή του βιβλίου:

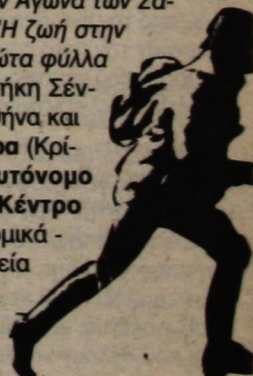
"Μην περιμένετε απ' το βιβλίο που κρατάτε στα χέρια σας ούτε λυτρωτικούς μεσσιανισμούς, ούτε καθησυχαστικές απαντήσεις και εγκώμια. Όσοι στηρίζονται σ' αυτά, το κάνουν πάντα με ιδιοτέλεια, έχοντας ανάγκη την απάτη για να προχωρήσουν, καταλήγοντας πάντα να πληρώνουν το κόστος, βυθισμένοι στην άγνοια και το φόβο. Αντί για την καταφυγή στην παθητικότητα και την απλοϊκή πίστη, ας ψάξει ο καθένας μας στον εαυτό του, στις εμπειρίες του, στο ζωτικό πυρήνα των αναγκών του, των επιθυμιών του... στα ριζώματα της ίδιας τους της μνήμης."

Το "Ταξίδι στο παρελθόν" είναι επίσης η καταγραφή μιας ζωής που πια δεν την ονειρευόμαστε, αλλά τη νοσταλγούμε(...) αποτελεί ένα τέλει παράδειγμα του ύψιστου βαθμού ηθικής και τιμιότητας που άντρες και γυναίκες, ενωμένοι στην υπόθεση της παγκόσμιας επανάστασης, προσέφεραν σ' ολόκληρο τον κόσμο, μέσα σε συνθήκες που σήμερα ούτε να φανταστούμε μπορούμε. Ο Abel Paz μας παραδίδει το καλύτερο κομμάτι του εαυτού του, που δεν είναι η δόξα, η επιτυχία ή η επιθυμία για τα αγαθά αυτού του κόσμου, αλλά ο πόθος για το άλλο, η δίψα για να γίνεις άλλος."

★ Ξυλογραφία με θέμα την Ισπανική επανάσταση του 1936, η οποία διατίθεται από την εφημερίδα για οικονομική ενίσχυση.

★ "Η ΚΑΤΑΡΓΗΣΗ ΤΗΣ ΔΟΥΛΕΙΑΣ". "Κανένας δε θα έπρεπε να δουλεύει ποτέ. Η δουλειά είναι η πηγή σχεδόν όλης της δυστυχίας του κόσμου. Σχεδόν όλα τα κακά πράγματα που αξίζουν να ναφερθούν προέρχονται από την εργασία ή από τη ζωή σ' ένα κόσμο σχεδιασμένο για εργασία. Για να σταματήσουμε να υποφέρουμε, πρέπει να σταματήσουμε να δουλεύουμε". Έτσι αρχίζει η μπροσούρα του Β. Black η οποία εκδίδεται από τις εκδόσεις ΥΠΟΥΛΟ ΧΤΥΠΗΜΑ Τ.Θ. 31827, ΑΘΗΝΑ 10035.

★ Το ημερολόγιο του ΑΛΦΑ, η συλλογή φωτογραφιών και κειμένων της Πρωτοβουλίας Αλληλεγγύης στον Αγώνα των Ζαπατίστας, το βιβλιαράκι του Manolo Gonzales "Η ζωή στην Επαναστατική Βαρκελώνη", ο τόμος με τα 50 πρώτα φύλλα του ΑΛΦΑ καθώς και η μπροσούρα για τη συνθήκη Σένγκεν, διατίθενται σε κεντρικά βιβλιοπωλεία σε Αθήνα και Θεσσαλονίκη, στο βιβλιοπωλείο της Villa Βαρβάρα (Κρίσπου 7, πλ. Κουλέ Καφέ, Θεσσαλονίκη), στο Αυτόνομο Στέκι Καβάλας (Φιλίππου 46), στο Κοινωνικό Κέντρο Πάτρας (Τσαμαδού 38). Στέλνονται και ταχυδρομικά - με αντικαταβολή - με ένα τηλεφώνημα στα γραφεία του ΑΛΦΑ (Τετάρτη και Πέμπτη βράδυ στο 6458112).

Αλφα

ΕΤΟΣ 2ο ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 58

ΕΚΔΟΤΗΣ: "ΑΛΦΑ" Α.Μ.Κ.
ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ
ΕΚΔΟΣΗΣ: ΣΠΥΡΟΣ ΔΑΠΕΡΓΟΛΑΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΠΑΠΑΡΡΗΓΟ-ΠΟΥΛΟΥ 45

Τα γραφεία είναι ανοιχτά κάθε Πέμπτη 7.00-10.00μ.μ.
ΤΗΛ. - FAX: (01) 64.58.112
e-mail: alfanarc@compulink.gr

ΓΙΑ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑ: Τ.Θ. 31809 Τ.Κ. 100 35 ΑΘΗΝΑ

Για τους 526 καταληφτές του Πολυτεχνείου έχει ανοιχτεί από συντρόφους λογαριασμός ενίσχυσης, όχι μόνο για τα έξοδα των δικών που έρχονται, αλλά και για εγγυήσεις σε τυχόν καταδικές. Ο αριθμός του λογαριασμού είναι στην Εθνική Τράπεζα, 068-747974-31.

Ζητάμε συνγνώμη για τη μη δημοσίευση πολλών γραμμάτων λόγω περιορισμένου χώρου. Θα θέλαμε από όσους ζητάνε επικοινωνία ή αποστολή υλικού να γράφουν μέσα στο γράμμα μια διεύθυνση ή ένα τηλέφωνο, ειδικά οι σύντροφοι από επαρχία.

Όσοι θέλουν τον τόμο με τα 50 πρώτα φύλλα να έχουν υπόψη ότι η βιωλοδεσία καθυστερεί για τεχνικούς και οικονομικούς λόγους.

Πρόσκληση στη Διηπειρωτική Συνάντηση για την Ανθρωπότητα κι ενάντια στο Νεοφιλελευθερισμό.

Το κείμενο που ακολουθεί στάλθηκε από τον EZLN στην Πανευρωπαϊκή Συνάντηση για την Ανθρωπότητα κι ενάντια στο Νεοφιλελευθερισμό, που πραγματοποιήθηκε στο Βερολίνο (30 Μάη-2 Ιούνη). Την περασμένη βδομάδα πραγματοποιήθηκε στο Τόκυο της Ιαπωνίας η αντίστοιχη συνάντηση της Ασίας και στη Μεμβούρνη της Αυστραλίας η αντίστοιχη της Ωκεανίας. Η Παναμερικανική Συνάντηση πραγματοποιήθηκε στη Chiapas, στις αρχές Απρίλη.

Α' τύπος πρόσκλησης

**Πρόσκληση με σχετική θεωρητική σοβαρότητα
(για όσους επιζητούν επιχειρήματα
και αιτιολογήσεις)**

Βλέπουμε ότι η εξουσία αρνείται να κατονομάσει την πορεία της. Για την εξουσία, αυτοί που την υφίστανται δεν δικαιούνται να γνωρίζουν το μέλλον τους, η θανάσιμη διαδρομή που υποχρεώνονται να πραγματοποιήσουν δεν κατονομάζεται. Η εξουσία σκέφτεται ότι αν ο λήθαργος που προσφέρει κατονομαστεί, θα πάψει να είναι αποτελεσματικός. Η εξουσία διαθέτει σοφούς μάγους και ψυχρούς υπολογιστές που αναλαμβάνουν να βαφτίζουν τα πράγματα και τις καταστάσεις. Όταν τα εγκλήματα κατονομάζονται, τότε υποδεικνύονται και οι δράστες και έτσι παύουν να είναι απλά ιστορικά ατυχήματα. "Ο Νεοφιλελευθερισμός δεν υπάρχει -επιμένουν οι αποχαυνωμένοι σοφοί- πρόκειται για μια απόπειρα της καθυστερημένης αριστεράς που κάτω από αυτό το όνομα αναζητεί το βολικό υποκατάστατο των παλιών θεωριών. Οι επικρίσεις του Νεοφιλελευθερισμού περιορίζονται σε ηθικού και ηθικολογικού τύπου αξιώσεις -λένε οι σοφοί- και δεν στηρίζονται σε κάποια σοβαρή θεωρητική ανάλυση, που θα επέτρεπε να ταξινομηθούν, να καταμετρηθούν, να αποσαφηνισθούν, να οριοθετηθούν... και να αχρηστευθούν οι απόψεις". Ο Νεοφιλελευθερισμός δεν πρέπει να κρίνεται σύμφωνα με την ηθική και τις ανθρώπινες αξίες, όχι μόνο γιατί έτσι η καταδίκη του είναι βέβαιη, αλλά επίσης γιατί στοχεύει ακριβώς στην εξαφάνιση κάθε ηθικής και ανθρώπινης αξίας.

Οι μεγάλοι σοφοί φωνάζουν, διαρρηγνύουν τα ιμάτιά τους, τραβάνε τα αξιότιμα μαλλιά τους (ή ότι απέμεινε στη θέση τους) προσπαθώντας να μας πείσουν: "Παρατήστε τις ενδείξεις κακού γούστου όπως η ελπίδα, τις λεπτομέρειες όπως η υπεράσπιση της ζωής, τις ηλιθιότητες όπως η δημοκρατία, τους αναχρονισμούς όπως η ελευθερία, τη "νοσταλγία για το παρελθόν" όπως ο αγώνας για αλλαγή, τις παλαβομάρες όπως η δικαιοσύνη. Ο Νεοφιλελευθερισμός είναι η απάντηση, γιατί η εξουσία είναι η απάντηση. Αποδεχθείτε τους ρόλους που σας προσφέρουμε, μπειτέ στη θέση σας, μην είστε αταίριαστοι, μην αρνείστε να ταξινομηθείτε. Ό,τι δεν ταξινομείται δεν αξίζει, δεν μετράει, δεν υπάρχει. Μπορεί να σας προσφέρουμε ψίχουλα, αλλά κι αυτό κάτι είναι. Αποδεχθείτε το ποσοστό της εξουσίας που σας προσφέρει η ελεημοσύνη μας. Ασπασθείτε την ανώτερη θρησκεία που συνθέτει το νέο θεό με τη λατρεία, τα μυστήρια με την τελετουργία, τον ιερέα με τον πιστό, τις ιερές εικόνες με τους λατρευτικούς χώρους, που δεν χρειάζεται λατρευτικές πράξεις για να αποδεχθεί η ιερότητά της, αφού διαθέτει τον καθρέφτη που της προσφέρουν οι στατιστικές του θριάμβου της".

"Επαναστάτες όλου του κόσμου, ενωθείτε στις ήττες σας! Δεν υπάρχει καμία νίκη στο παρελθόν σας. Δεν μπορείτε να ποθείτε τίποτα άλλο εκτός από εμένα. Είμαι αυτό που υπάρχει, η αέναη επανάληψη. Πάρτε το ανακυκλωμένο παρελθόν, μμηθείτε με, θα έχω πάντοτε την τελευταία λέξη, είμαι το παλιό που ανανεώνεται, ο ατέρμονος επιβάτης, τώρα με το επιπλέον προνόμιο της παγκοσμιοποίησης. Σας αποδέχομαι ως αιώνιους αντίπαλους και όταν θα ξαναέχετε τα όπλα που στο παρελθόν αποδείχθηκαν άχρηστα, θα σας επιτρέψω να επαναλάβετε τα ίδια λάθη. Το αποδέχομαι ως ταπεινό φόρο τιμής στους θριάμβους μου του παρελθόντος. Μην προσπαθήσετε το καινούργιο, επαναλάβετε το παλιό, μην ξεφεύγετε από το δικό μου τρόπο σκέψης, δεν θα ανεχθώ να συνεχίσετε να είστε αταίριαστοι. Υιοθετείστε το παλιό, καλό μου σύνθημα: Μεταμέλεια ή θάνατος! Θα ηττηθούμε!"

Σύμφωνα με την εξουσία, η ηλικία του ανθρώπου διαιρείται στην παιδικότητα και την ενηλικίωση. Η εξουσία είναι η ενηλικίωση. Η εξουσία μας λέει ότι για να βγούμε από την παιδικότητα πρέπει να ποθήσουμε την ενηλικίωση, δηλαδή να γίνουμε κομμάτι της εξουσίας. "Ακολουθήστε τους κανόνες, παρατήστε τους συναισθηματισμούς και τις εξεγέρσεις, αποδεχθείτε την ύπαρξή μου, μην την αμφισβητείτε", επαναλαμβάνει η εξουσία, μέσα από τον πικρό σκεπτικισμό των μεταμελημένων που επιβεβαιώνουν την ήττα του διαφορετικού, μέσω των επιζήσαντων του ιστορικού ναυαγίου, που αντιμετωπίζουν το όνειρο να είμαστε καλύτεροι σαν συναισθηματική καρικατούρα.

Στα βουνά του μεξικάνικου νότου, στο 91ο γεωγραφικό μήκος και 16ο γεωγραφικό πλάτος της παγκόσμιας υπεραγοράς, μια εξέγερση με αίμα κυρίως ινδιάνικο, έχοντας το ένα πόδι στο παρελθόν και το άλλο στο μέλλον, αμφισβήτησε την κυριαρχία της απογοήτευσης. Οι σοφοί της Εξουσίας έσπευσαν να βγάλουν ταμπέλες και ετικέτες: "είναι χιλιάστες, αναχρονιστικοί μαρξιστοειδείς, υπολείμματα του τείχους του Βερολίνου, φανατικοί που θέλουν να αντιστρέψουν τους δείκτες του ρολογιού

της ιστορίας, παραμελημένοι από την πρόοδο, εύλογο κατάλοιπο της διαρκούς εκστρατείας για την εξόντωση των αποκλεισμένων".

Όμως οι ταμπέλες δεν αποδίδουν, οι ετικέτες αποδεικνύονται ανεπαρκείς και έτσι οι σοφοί αναρωτιούνται:

"Ποιοί είναι αυτοί οι ινδιάνοι, που ούτε πουλούν ούτε αγοράζουν τίποτα; Ποιόν ενδιαφέρουν; Γιατί να νοιαστούμε να τους εξοντώσουμε; Δεν είχε αναλάβει να τους εξαλείψει η υπέροχη μηχανή της εξουσίας που αποκαλείται πρόοδος; Τι δουλειά έχουν αυτοί οι ιθαγενείς, να μιλάνε για αξιοπρέπεια στους διαδρόμους του κυβερνοχώρου; Και τι πράγμα είναι αυτή η αξιοπρέπεια; Γιατί τόσο ενδιαφέρον γι' αυτούς στο εξωτερικό; Τι βλέπουν σε αυτή τη μικροσκοπική εξέγερση άνθρωποι από την Αυστραλία, την Ιαπωνία, τη Βόρεια Αμερική, την Αργεντινή, την Αγγλία, την Αφρική, την Ιταλία, τον Ισημερινό, τη Γαλλία, τη Χιλή, την Παλαιστίνη, την Ισπανία, το Ισραήλ, τον Καναδά, την Ελβετία, το Περού, τη Γερμανία, τον Άγιο Δομνίκο, τη Βασκία, το Κουρδιστάν, τη Δανία, τη Βραζιλία, την Ολλανδία, την Ελλάδα, την Κολομβία, την Ιρλανδία, την Καταλωνία, τη Βενεζουέλα, τη Σκωτία, τη Γουατεμάλα, την Ταϊλάνδη, ακόμα και από το Μεξικό; Τι είναι αυτή η διεθνής της ελπίδας; Πόσα μαχητικά αεροσκάφη, πολεμικά πλοία, άρματα μάχης και πυρηνικές κεφαλές διαθέτουν; Ποιές οικονομικές αγορές ελέγχουν; Ποιός τους διατάζει; Και, το σημαντικότερο, πόσο κοστίζουν;"

Η ζαπατιστική εξέγερση αποτελεί ένα ενοχλητικό εμπόδιο στην ιλιγγιώδη πορεία του εκσυγχρονισμού, που μετατρέπει τις κυβερνήσεις σε διαχειριστικούς μηχανισμούς, τους εθνικούς πλούτους σε εμπόρευμα στα ράφια των χρηματιστηρίων, την αξιοπρέπεια σε εμπόρευμα που προσφέρεται σε τιμές ευκαιρίας, την ιστορία σε άχρηστο διακοσμητικό, με συλλεκτική μονάχα αξία.

Πρέπει να φτιάξουμε μια νέα πολιτική κουλτούρα. Αυτή η νέα πολιτική κουλτούρα μπορεί να προκύψει από μια νέα αντίληψη για την εξουσία. Όχι κατάληψη της εξουσίας, αλλά επαναστατικοποίηση των σχέσεων αυτών που την ασκούν με αυτούς που την εκχωρούν.

Ο ζαπατισμός δεν είναι μια νέα πολιτική ιδεολογία, ούτε ένα ξαναμαγειρέμα παλιών. Ο ζαπατισμός δεν υπάρχει. Χρησιμοποιεί μόνο σε αυτό που χρησιμοποιούν οι γέφυρες, για να διασχίζεις πλευρές. Γι' αυτό στο ζαπατισμό χωρούν όλοι, όλοι όσοι θέλουν να περάσουν σε μια άλλη πλευρά. Αυτές οι πλευρές υπάρχουν μέσα στον καθένα μας. Δεν υπάρχουν παγκόσμιες συνταγές, στρατηγικές, τακτικές, γραμμές, νόμοι, ρυθμίσεις ή οδηγίες. Υπάρχει μόνο ένας κοινός πόθος: το φτιάξιμο ενός καλύτερου κόσμου, δηλαδή ενός καινούργιου.

Συνοψίζοντας: ο ζαπατισμός δεν ανήκει σε κανέναν, επομένως ανήκει σε όλους.

Αυτές είναι οι βασικές ιδέες πάνω στις οποίες συγκαλείται η Διηπειρωτική Συνάντηση για την Ανθρωπότητα κι ενάντια στο Νεοφιλελευθερισμό. Είναι μια συνάντηση, όχι ένα συνέδριο. Θα συναντηθούμε και θα δούμε τι μπορεί να βγει απ' αυτό. Δεν πρόκειται για μια συνάντηση μόνο των ζαπατίστας ή όσων συμπαθούν το ζαπατισμό. Είναι μια συνάντηση όλων όσων είπαν ή θέλουν να πουν το δικό τους "Φτάνει πια!" στο δικό τους επιβάτη.

Έτσι έχουν τα πράγματα, τακτοποιείστε το δικό σας "Φτάνει πια!" στις αποσκευές σας και ειδοποιείστε, όσους πρέπει να ειδοποιήσετε, ότι από τις 27 Ιουλίου ως τις 3 Αυγούστου του 1996 θα βρίσκεστε στα βουνά του μεξικάνικου νότου, συναντώντας άλλα "Φτάνει πια!" για να δούμε πως θα καταφέρουμε να κάνουμε ξανά την ιστορία να κινηθεί.

Αυτά.

**Β' τύπος πρόσκλησης
Πρόσκληση επίσημη και σοβαρή
(για ανάλογα άτομα)**

Έχουμε πει το δικό μας "Φτάνει πια!" και θέλουμε να συναντηθούμε με το δικό σας. Μη δίνετε προσοχή στους βραδυπόρους διανοούμενους και τους μεταμελημένους, αγνοήστε τις συμβουλές και τις ειρωνείες τους. Μια συνάντηση είναι μια γιορτή, έτσι μπορείτε να πείτε στη δουλειά σας, στο σπίτι σας, στο σχολείο ή την ανεργία σας, ότι σας προσκάλεσαν σε μια γιορτή και ότι δεν θα λείψετε πολύ, μονάχα μερικές από τις υγρές μέρες του Ιουλίου και του Αυγούστου, και ότι δεν μπορούσατε να πείτε όχι, πώς θα μπορούσατε να αρνηθείτε την πρό-

σκληση, αφού σας κάλεσαν για να συναντήσετε... για να συναντηθείτε... με άλλους!

Οι οικοδεσπότες λένε πως δεν θα 'ναι μια συνάντηση για να δούμε ποιός θα κερδίσει και ποιός θα χάσει, ποιός είναι πιο δυνατός και ποιός αδύναμος, ποιός ξέρει περισσότερα και ποιός λιγότερα ή ποιός είναι περισσότερο το ένα ή το άλλο. Θά 'ναι μια συνάντηση, λένε οι οικοδεσπότες, μια συνάντηση για να... για να... λοιπόν, οι οικοδεσπότες λένε ότι πρέπει να βρεθούμε στη συνάντηση για να δούμε τι θα συναντήσουμε. Λένε επίσης ξεκάθαρα ότι αυτή η συνάντηση είναι για την ανθρωπότητα, κι αυτή η κυρία τα απαιτεί όλα, και η συνάντηση είναι ενάντια στο νεοφιλελευθερισμό, κι αυτό το τέρας επίσης τα απαιτεί όλα.

Το μόνο λοιπόν που έχετε να κάνετε, είναι να πάρετε μια χτένα, την οδοντόβουρτσα και τις παντόφλες σας, και σε όποιον σας ρωτήσει σε τι χρειάζονται η χτένα, η οδοντόβουρτσα και οι παντόφλες, να του απαντήσετε με κάθε σοβαρότητα ότι στην πρόσκληση έλεγε ξεκάθαρα ότι χρειάζονται η χτένα, η οδοντόβουρτσα και οι παντόφλες και κάποιος λόγος πρέπει να υπήρχε που το έλεγε αυτό η πρόσκληση, και είναι βέβαιο πως η πρόσκληση είναι πολύ σοβαρή, γι' αυτό πριν ξεκινήσετε σιγουρευτείτε ότι έχετε πάρει μαζί σας χτένα, οδοντόβουρτσα και παντόφλες, και σίγουρα κι εσείς θα αναρωτιέστε σε τι χρειάζονται στα βουνά του μεξικάνικου νότου η χτένα, η οδοντόβουρτσα και οι παντόφλες, όμως μην ανησυχείτε γι' αυτό, καλύτερα νοιαστείτε για το πλοίο-αεροπλάνο-λεωφορείο-ποδήλατο-τρίκυκλο-πατίνι-ή-ό,τι-άλλο που είναι έτοιμο να αναχωρήσει, και θά 'ταν κρίμα να χάσετε αυτή τη συνάντηση, όχι μόνο γιατί είναι μια συνάντηση για να συναντηθούμε και όχι για να χαθούμε, αλλά και γιατί αλλιώς δεν θα μάθετε ποτέ τι στο διάολο χρειάζονταν η χτένα, η οδοντόβουρτσα και οι παντόφλες στα βουνά του μεξικάνικου νότου και αν θυμάστε, η ζαπατίστας είχαν ζητήσει να φέρετε στην παναμερικανική συνάντηση μερικές κόλλες χρωματιστού χαρτί και κλωστή, όμως τώρα αυτή η συνάντηση θα είναι διηπειρωτική και τα πράγματα είναι σοβαρότερα, έτσι ζητάνε χτένα, οδοντόβουρτσα και παντόφλες και οι εγκέφαλοι των στρατιωτικών και αστυνομικών μυστικών υπηρεσιών, που διακρίνονται για την έλλειψη εγκεφάλου, ήδη αναρωτιούνται τι είδους όπλα και εκρηκτικά μπορούν να κατασκευαστούν από τις χιλιάδες χτένες, οδοντόβουρτσες και παντόφλες...

-Για μια στιγμή! Είπες χιλιάδες;

-Ναι, βέβαια, χιλιάδες, οι ζαπατίστας στοχεύουν να προκαλέσουν κρίση στην αγορά χτένας, οδοντόβουρτσας και παντόφλας...

-Για μια στιγμή! Εννοείς ότι οι ζαπατίστας προσκαλούν χιλιάδες άτομα σε αυτή τη διηπειρωτική συνάντηση για την ανθρωπότητα κλπ, κλπ;

-Φυσικά όχι! Στην πραγματικότητα, προσκαλούν εκατομμύρια, όμως τον τελευταίο καιρό η δημοτικότητά τους είναι πεσμένη κι έτσι αναμένεται μειωμένη συμμετοχή...

Είναι βέβαιο ότι θα αισθανθήκατε μια ελαφριά ανησυχία όταν διαβάσατε αυτό για τα χιλιάδες άτομα, όμως δεν έχει σημασία, γιατί ήδη ταξιδεύετε με το πλοίο-αεροπλάνο-λεωφορείο-ποδήλατο-τρίκυκλο-πατίνι-ή-ό,τι-άλλο, και ο ουρανός από ψηλά σας γνέφει πως ναι, το αύριο υπάρχει...

Έχετε ήδη ελέγξει αν πήρατε μαζί σας την εισήγηση που ετοιμάσατε για οποιαδήποτε από τις πέντε ομάδες εργασίες, που όπως ξεκάθαρα λέει στην πρόσκληση θα ονομάζονται...

Ταπεινές προτάσεις για ν' αλλάξουμε τον κόσμο ή πώς θα τελειώνουμε μια και καλή με το Νεοφιλελευθερισμό, μέσα από πέντε διηπειρωτικές ομάδες εργασίας.

1η ομάδα εργασίας. Τι είδους πολιτική έχουμε και τί είδους πολιτική χρειαζόμαστε;

Σε αυτή την ομάδα εργασίας μπορούν να συζητηθούν θέματα όπως η παγκόσμια Εξουσία, τι μπορεί να καταφέρει και τι όχι, ή Ένας πλατύς κόσμος, γεμάτος από τους μικρούς δικούς μας. Στη συζήτηση χωράν ιδέες Ενάντια στη δικτατορία, πολιτικά κόμματα, εκλογικός αγώνας ή άλλες μορφές αγώνα; Επίσης, σχετικά με τα Τείχη που ύψωσε η πτώση του τείχους του Βερολίνου ή όλα αυτά που χρειάζεται να διδαχθούμε ή Τι να κάνουμε με τις ιδεολογίες; Προτάσεις για να τις τακτοποιήσουμε, να τις αρχαιοθετήσουμε, να τις φυλάξουμε και να τις ανανεώσουμε. Διεκπεραιώνονται ενταφιασμοί. Σε αυτή την ομάδα εργασίας μπορείτε να αναρωτηθείτε Από αντίσταση σε αντίσταση, από άνθρωπο σε άνθρωπο, πώς μπορούμε να αντισταθούμε στο νεοφιλελευθερισμό; Πρέπει να αποτελέσει σημείο προβληματισμού Η εξουσία, αυτό το πρόβλημα. Για ένα κόσμο όπου όποιος διοικεί θα διοικεί υπακούοντας, που με τη σειρά του οδηγεί στη συζήτηση Για τον αυτοδιαχειριζόμενο αγώνα, για την κοινωνία που οργανώνεται και για το ιδιαίτερα σημαντικό ζήτημα που αποτελούν οι Νέοι τρόποι άσκησης και άρθρωσης της πολιτικής. Μπορεί επίσης να υπάρξει το ακόλουθο πάνελ: Η πραγματική δημοκρατία είναι η εκλογική ελευθερία; η ελεύθερη αγορά; ή η ελευθερία της συνείδησης; της γνώμης; Και ποιός παίρνει τις αποφάσεις;

2η ομάδα εργασίας. Το οικονομικό ζήτημα: ιστορίες τρόμου.

Αυτή η ομάδα εργασίας είναι, εκ των πραγμάτων, μια ομάδα τρόμου. Γιατί εδώ μπορούμε να αναρωτηθούμε Αν ο νεοφιλελευθερισμός είναι ο κινός μας εχθρός, με ποιά συγκεκριμένο τρόπο τον υφίσταται ο καθένας; Πιθανόν από αυτή την ομάδα να προκύψουν Χρήσιμες εξηγήσεις για το τι είναι ο νεοφιλελευθερισμός ή πώς μπορούμε να αποκαλύψουμε τα πολλά του πρόσωπα ή εκείνη η ιστορία με Τα καινούργια ρούχα του αυτοκράτορα ή η εξουσία απογυμνωμένη. Και, μια και αυτή είναι η ομάδα που θα ασχοληθεί με την οικονομία, Το πρόβλημα του Χρέους. Ποιός χρωστάει σε ποιόν; Πότε θα πληρώσουν οι μεγάλες εταιρείες, οι τράπεζες και οι κυβερνήσεις για τα πλούτη που καταλήστευσαν από τον πλανήτη και από τους λαούς, που πάντοτε βγαίνουν χαμένοι; Ο τρόμος δεν έχει τελειωμό, έτσι ακολουθεί Το ελεύθερο εμπόριο (αλυσίδων), Η εκμετάλλευση των εξαγωγών, ή το άλλο, Η δικτατορία της ελεύθερης αγοράς: η νεοφιλελεύθερη βαρβαρότητα. Και τί καλύτερο από ένα πέρασμα μέσα από τον κόσμο των ανταλλαγών: Η πολεμική βιομηχανία και οι αγορές της. Το ναρκο-εμπόριο: η εξουσία που συνιστά. (Η νομιμότητα ως αντανάκλαση της virtual reality). Η νομιμότητα διαχειριζόμενη από εγκληματίες. Η λεηλασία των φυσικών πόρων (πετρέλαιο, ουράνιο, νερό, φως, δάση, έρημοι, πόλοι, ποτάμια, λίμνες, ωκεανοί, άνθρωποι). Το εμπόριο της υγείας. Η διαφθορά ως ανώτερος οικονομικός μηχανισμός. Στην οικονομία υπάρχει επίσης μια virtual reality, έτσι προκύπτουν ως θέμα Οι μακροοικονομικοί δείκτες, έντεχνοι τεχνοκρατικοί μύθοι; Επίσης, Τί να κάνουμε με το χρήμα; Μπορούν, για παράδειγμα, να εξεταστούν Τα αυτοσυντηρούμενα συστήματα και οι εναλλακτικές μορφές παραγωγής, εμπορίου και ανταλλαγών, φορολογικής πολιτικής και ανθρωπισμού. Είναι απαραίτητο να γνωρίζουμε σε ποιον ανήκει Η ευθύνη για τη φτώχεια στο μεγαλύτερο μέρος του πλανήτη, (ή αλλιώς, Το χρηματιστηριακό κεφάλαιο, το βασίλειο της τοκογλυφίας) και να δούμε Πώς θα λαμβάνεται υπ' όψη η ανθρώπινη αξιοπρέπεια στην οικονομική πολιτική και πώς θα μπορέσουμε να καταστρώσουμε Στρατηγικές ενάντια στη δασμολόγηση της σκέψης ώστε να εξαφανιστεί Η πλεονεξία: μητέρα κάθε σκλαβιάς. Πρέπει να αναρωτηθούμε αν η απάντηση είναι Η μετοχοποίηση της φτώχειας, αφού ο πλούτος δεν φτάνει για όλους και να εξεταστεί Η πτώση της Ανατολικής Ευρώπης στην οικονομία της αγοράς και τα νέα τείχη της φτώχειας. Ίσως να φτιάξουμε το ακόλουθο πάνελ: Η οικονομική πολιτική στην υπηρεσία των λαών και όχι το αντίστροφο. Ίσως να ισχύει το "small is beautiful", νέα επίσκεψη στις παλιές σκέψεις.

3η ομάδα εργασίας. Όλες οι κουλτούρες για όλους. Και τα media; Από τις εικόνες στο κυβερνοδιάστημα

Και αν όλες οι κουλτούρες είναι για όλους, τότε είναι απαραίτητη Η ελευθερία του λόγου και θα πρέπει να φωνάξουμε Ζήτω όλες οι γλώσσες του κόσμου!, που είναι ένας άλλος τρόπος για να γεφυρωθούν Η ποίηση και η επανάσταση. Και, μια και μιλάμε για γέφυρες και ουράνια τόξα, ας μιλήσουμε για χρώματα κι ας δούμε αν πράγματι Black is beautiful. Ξέρουμε ότι σκεφτήκατε τη jazz και το blues, αλλά εμείς θέλουμε να μιλήσουμε Για τη μουσική για όλους. Για τους ήχους του πλανήτη. Για τη βιομηχανία του rock και τους πολυάριθμους τρόπους για να το απελευθερώσουμε και να φτιάξουμε Μια ειδική σκηνή για τη μουσική που θα υπάρξει, για τη μουσική που θα είναι μουσική και χαρά για τις καρδιές μας. Προσκαλούμε όλα τα φυσικά όργανα που ηχούν όμορφα. Όμως η κουλτούρα δεν είναι μόνο λόγος και μουσική, πρέπει επίσης να περιληφθούν Οι οπτικές αναπαραστάσεις της πραγματικότητας. Στατικές και κινητικές καλές τέχνες. Χαρακτικά και βίντεο, ζωγραφική και κινηματογράφος, γλυπτική και συμμετοχική τέχνη, χωρίς όμως να ξεχνάμε Το μεγάλο θέατρο του κόσμου και τα μικρά θέατρα που το περιβάλλουν. Πρέπει να μιλήσουμε Για τη φιλοσοφία και τους λαούς, για όσα αφορούν Η επιστήμη, η ανάπτυξη και η ελευθερία: το know how για την ειρήνη για όλους. Η επιστήμη δεν είναι θρησκεία: όλοι οι δρόμοι που οδηγούν στη γενική και προσωπική υγεία είναι καλοί, η επιστημονική ανάπτυξη πρέπει να υπακούει στις ανάγκες των λαών. Είναι απαραίτητο να αναγνωρίσουμε ότι υπάρχουν Δημιουργικές αντιστάσεις ενάντια στην πολιτιστική ισοπέδωση. Λίθοι για το λιθβολισμό της ηγεμονίας (τα εναλλακτικά μέσα πληροφόρησης). Πρέπει να ανακτηθεί Το δικαίωμα στην απόλαυση, την ελεύθερη εργασία, την τεμπελιά, την ευγνώμονα και γενναιοδωρή λογοκλοπή. Ένα άλλο ζήτημα είναι Οι διανοούμενοι υπό/κατά/στην/εντός/σύμφωνα/υπέρ/πέρ/άνευ/από/προς/μέσω/ενάντια/χωρίς την Εξουσία. Και δεν είναι μόνο αυτά. Πρέπει να μιλήσουμε για τα μέσα επικοινωνίας και αυτό το ζήτημα είναι τεράστιο. Θα συμφωνήσετε για τη μεγάλη σημασία που έχει Η σχέση των media και της πληροφορίας. Αν η πραγματικότητα μπορεί να παράγει κέρδος, τότε το παράγει. Η αλήθεια ως εμπόρευμα. Ετοιμαστέτε να ψωνίσετε από Το σούπερ-μάρκετ της επικοινωνίας. Πόση αλήθεια και πόσο ψέμα αγοράσατε; Δεν πρέπει μόνο να ξεδουμάστε, Να μάθουμε να κατακτούμε χώρους. Τα media δεν είναι παντοδύναμα. Ένα ψέμα που επαναλήφθηκε χίλιες φορές, εξακολουθεί να είναι ψέμα. Να αναζητήσουμε τη δική μας Τεχνολογία και εξουσία: η λεωφόρος της πληροφορίας ως δρόμος για την ελευθερία. Μηχανές που οι άνθρωποι μπορούν να αγαπήσουν (η γνώση είναι δύναμη). Να εξετάσουμε αν μπορούν να υπάρξουν Μέσα επικοινωνίας στην υπηρεσία της τέχνης και όχι το αντίστροφο, μια τηλεόραση του πνεύματος, πώς θα ανάψουμε τους προβολείς για να φωτιστεί Η κοινωνία του θεάματος: χειραγώγηση ή απελευθέρωση.

Ένας κόσμος όπου όλοι θα διασκεδάζουν. Και φυσικά αυτό θα είναι πιο εύκολο μέσα σε ένα Ανθρώπινο σπίνι: ζητήματα αρχιτεκτονικής και πολεοδομίας. Α! και να μην το ξεχάσουμε: Οι τοίχοι μιλάνε: graffiti και συνθήματα. Πολλοί (ίσως σκεφθούν πως όλα αυτά δεν είναι παρά Επιστημονική φαντασία ή φουτουριστική ενόραση. Χωρίς αμφιβολία, θα πραγματοποιήσουμε το ακόλουθο πάνελ: Παγκοσμιοποίηση της κουλτούρας: ισοπέδωση ή αρμονία της διαφορετικότητας; Όλες οι κουλτούρες για όλους και θα ανοίξουμε ένα ειδικό χώρο για την υποδοχή και παρουσίαση γλωσσών: Προσκαλούμε όλες τις γραπτές και προφορικές γλώσσες. Αν αυτοί που τις μιλούν δεν μπορούν να έρθουν οι ίδιοι, μπορούν να στείλουν γράμματα, κασέτες ή να χρησιμοποιήσουν το ηλεκτρονικό ταχυδρομείο. Η απελευθέρωση της Βαβέλ.

4η ομάδα εργασίας. Ποιά κοινωνία, αν όχι των πολιτών;

Και αν ναι, γιατί να μην την οργανώσουν οι πολίτες αντί για τους πολιτικούς και τους στρατιωτικούς; Ποτέ πια ένας κόσμος χωρίς ανθρώπινα δικαιώματα. Για μια κοινωνία όπου θα εξασφαλίζεται Το δικαίωμα στην απόλαυση και τη διαφορετικότητα., το δικαίωμα του ν' αγαπάς όπως θέλεις, όπου θα βρίσκουν τη θέση τους Όλες οι απελευθερώσεις: των ομοφυλόφιλων και των λεσβιών και φυσικά Οι γυναίκες και ο φεμινισμός, αυτοί οι ατελείωτοι αγώνες. Να είσαι γυναίκα, πόνος ή χαρά; Για μια αξιοπρεπή ζωή με ισότητα στη δουλειά, την πολιτική και την καθημερινότητα. Τί ενώνει τις γυναίκες ολόκληρου του κόσμου; Συνεχείς καταπίεσεις και συνεχείς εξεγέρσεις. Δεν πρέπει να ξεχνιέται Ο αναχρονισμός της πατριαρχικής κοινωνίας και της εξουσίας. Να δώσουμε χώρο στο νέο, στην ελπίδα στην Παιδικότητα. Να μιλήσουμε Για τη φρίκη του να είσαι νέος στην πόλη και την ύπαιθρο και επίσης για την Τρίτη ηλικία: τα δικαιώματα των ηλικιωμένων, το σεβασμό στους μεγαλύτερους. Για το σύγχρονο τρόπο που μας ενώνει με όσους ζουν Χωρίς στέγη, χωρίς γη. Εμπειρίες εισβολών, εκμετάλλευσης κι απελευθέρωσης. Πως να ξανακερδίσουμε το χώρο που μας έκλεψαν, σε κάθε χώρο. Και, μαζί με όλους, θέλουμε ένα κόσμο με Εκπαίδευση για όλους. Μια εκπαίδευση που θα είναι πρακτική εφαρμογή της ελευθερίας. Σχολεία σε όλες τις γλώσσες. Πρέπει να αφουγκραστούμε τα πάντα, Τις θρησκείες, το φανατισμό και την κυριαρχία, την ανεκτικότητα και την απελευθέρωση, να μιλήσουμε για την Προστασία της φύσης, χωρίς αυτή δεν υπάρχει μέλλον. Να μιλήσουμε για οδυνηρά θέματα, όπως Η εμπειρία της πολιτικής και οικονομικής εξορίας. Οι εσώτερες εξορίες. Επίσης, Για τους πολιτικούς κρατούμενους, τις φυλακές, τα τρελοκομεία και άλλους συνουσιολογούς. Για τις γυναίκες, τους άντρες και τα παιδιά στο εμπόριο της σεξουαλικότητας, χωρίς να ξεχνάμε Το AIDS και τις υπόλοιπες επιδημίες του νεοφιλελευθερισμού. Για τους φορείς, τους νέους αποκλεισμένους. Και στη συνέχεια, να μιλήσουμε Για τη υγεία και τη διατροφή, για τη χαρά και τις πικρίες του ανθρώπινου σώματος. Θα ήταν καλό να υπήρχε ένα πάνελ Για τις νέες μορφές οργάνωσης των πολιτών. Μη-Κυβερνητικές Οργανώσεις: το καλό, το κακό και το άσχημο. Αντιστάσεις των πολιτών στις γειτονιές, τα χωριά, τα ejidos, την περιφέρεια. Ο συνδικαλισμός, το δικαίωμα της απεργίας και άλλες αρχαιότητες. Από την εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο, στην ιδιοκτησία της εργασίας και των προϊόντων της.

5η ομάδα εργασίας. Σε αυτό τον κόσμο, χωρούν πολλοί κόσμοι.

Μέσα από τα σύνορα, έξω από τα σύνορα, βαδίζει ο εφιάλτης. Ο εμφύλιος πόλεμος. Πώς θα αποφύγουμε την κόλαση; Πώς θα ξεφύγουμε από την κόλαση; Είναι αναγκαίες Νέες συμμαχίες μεταξύ οργανώσεων, λαών και εθνών, ή Για να είσαι ο εαυτός σου χωρίς να εμποδίζεις ούτε να σε εμποδίζουν πρέπει Να φτιάξουμε νέους δεσμούς στους παραδοσιακούς ιστούς. Ίσως να είναι εφικτό Να ζεις στη χώρα σου ή να είσαι ξένος χωρίς να θρηνείς. Δεν πρέπει το χαρακτηριστικό του αúριο να είναι Η γενοκτονία, η εθνοκτονία και άλλες πανούκλες, πρέπει να ανοίξουμε ένα χώρο Για τις επανοικειοποιημένες ταυτότητες στα τέλη του αιώνα: νέες προκλήσεις για το λαϊκό αγώνα και να μας απασχολήσουν Οι νέες ταυτότητες, επιστροφή στο παρελθόν; Σταδιακά ανοίγεται η πιθανότητα για Ένα πλουραλιστικό μέλλον, ή πως πρέπει να ανταμυνθούμε στην ισότητα στον 21ο αιώνα, να κοπιάσουμε προς κάθε κατεύθυνση και να αναγνωρίσουμε Τα κοινοτιστικά έθιμα και συνήθειες. Η επικαιρότητά τους. Διατηρούνται στη ζωή, δεν πρόκειται για απολιθώματα, όπως θέλει η προπαγάνδα της παγκόσμιας εξουσίας. Οι αντιστάσεις σε ολόκληρο τον κόσμο θα καταφέρουν να οργανώσουν ένα πάνελ Στην υπηρεσία κάθε κουλτούρας και πολιτισμού που δεν αποδέχεται το θάνατο, παρόλο που τη σκοτώνουν και ένα μεγάλο πάνελ Ενάντια στο ρατσισμό, την περιθωριοποίηση και τις φοβίες απέναντι στις διαφορετικές ανθρώπινες υπάρξεις. Ινδιάνοι της Αμερικής, της Ευρώπης, της Ωκεανίας, της Αφρικής και της Ασίας. Πλειοψηφικές κοινωνίες, μιγάδες, μετανάστες. Εκθέστε ελεύθερα τη διαφορετικότητα σας. Χωρίς αμφιβολία, θα ανοίξουμε ένα ειδικό παράθυρο σε Προτάσεις και τοπικές εμπειρίες με παγκόσμιο ενδιαφέρον: αγώνες για την αυτονομία, την εθνική απελευθέρωση, την επανάκτηση της γης, για τα πολιτικά δικαιώματα, τη γλώσσα κλπ. Και πιστεύω πως πρέπει να φτιάξουμε σε Προτάσεις κοινής δράσης...

Σημείωση: Είναι λογικό να αισθάνεστε κάπως άβολα μετά την ευχάριστη παρουσίαση της απίθανης θεματολογίας των διαφόρων ομάδων εργασίας. Μην ανησυχείτε, σε κάθε ομάδα

θα υπάρχει ένας ειδικός τομέας που θα ονομάζεται "όλα τα υπόλοιπα", όπου, είναι βέβαιο, θα υπάρχει το θέμα που πιστεύετε ότι λείπει (έτσι δεν χρειάζεται να ολοκληρώσετε την επιστολή διαμαρτυρίας που αρχίσατε να γράφετε). Επιπλέον, είναι βέβαιο πως την ημέρα έναρξης της συνάντησης θα υπάρχει μια πιο σοβαρή θεματολογία.

(...)

Λοιπόν, Να σας περιμένουμε;

Γ' τύπος πρόσκλησης Συγκεχυμένη πρόσκληση (για να μπερδέψουμε τον εχθρό)

Αυτό το... ή μάλλον... δηλαδή... δεν είμαι σίγουρος... πώς θα σας φαινόταν; Ίσως αν... θα γίνει στις...

Δ' τύπος πρόσκλησης Συντομευμένη πρόσκληση (για τους βιαστικούς)

Διαγαλαξιακή συνάντηση. Stop. Είστε καλεσμένοι. Stop. 27 Ιούλη με 3 Αυγούστου. Stop. Έτος 1996. Stop. Βουνά του μεξικάνικου νότου. Stop. Μην λείψετε. Stop. Τελεία και παύλα.

Ε' τύπος πρόσκλησης Αποτρεπτική πρόταση (για χασομέρηδες, αστυνομικούς, χαφιέδες και κολλημένους)

Δεν είστε καλεσμένοι. Μην έρθετε. Ούτε να το σκέφτεστε.

★★★

Ελπίζουμε ότι οι όποιες ελλείψεις αυτής της πρόσκλησης θα αντιμετωπιστούν με κάποιο τρόπο.

Αυτά. Σας περιμένουμε στη Διηπειρωτική Συνάντηση για την Ανθρωπότητα κι ενάντια στο Νεοφιλελευθερισμό.

Κάντε γρήγορα! Η ιστορία βιάζεται (έτσι λένε).

Από τα βουνά του μεξικάνικου νότου,
Subcomandante Insurgente Marcos,
Μεξικό, Μάης του 1996

Υ.Γ. Που προσπαθεί να αντισταθμίσει την έλλειψη σοβαρότητας όλων των προηγούμενων.

Βάσεις για τη συμμετοχή στη Διαγαλαξιακή Συνάντηση (η πρόσκληση δηλαδή)

1. Η Διηπειρωτική Συνάντηση για την Ανθρωπότητα κι ενάντια στο Νεοφιλελευθερισμό θα πραγματοποιηθεί από τις 27 Ιούλη ως τις 3 Αυγούστου στα ζαπατιστικά Aguascalientes, στις κοινότητες Realidad, Morelia, La Garrucha, Oventik και Roberto Barrio, στη Chiapas, στο Μεξικό.

2. Το δικαίωμα συμμετοχής αποκτάται μέσω πρόσκλησης του EZLN. Θα υπάρξει περιορισμένος αριθμός συμμετοχών από κάθε χώρα, συμπεριλαμβανομένου και του Μεξικού. Τα σημεία δήλωσης συμμετοχής θα είναι τα ακόλουθα:

Ευρώπη: Για τη συμμετοχή των επιτροπών, των συλλογικοτήτων και των πλατφόρμων αλληλεγγύης, όπως και για τη συμμετοχή εκπροσώπων κοινωνικών, πολιτικών και μη-κυβερνητικών οργανώσεων και προσωπικοτήτων, θα εγγραφούν οι Εθνικές Επιτροπές για τη Διηπειρωτική Συνάντηση κάθε χώρας, που θα δημοσιοποιήσουν τα σημεία δήλωσης συμμετοχής.

ΗΠΑ: Εθνική Επιτροπή για τη Δημοκρατία στο Μεξικό (ΗΠΑ). Διεθνής Επιτροπή Επαφών (Μεξικό).

Καναδάς: Εθνική Επιτροπή για τη Διηπειρωτική Συνάντηση. Λατινική Αμερική, Ασία, Αφρική και Ωκεανία: Διεθνής Επιτροπή Επαφών (Μεξικό).

Μεξικό: Εθνική Επιτροπή Επαφών.

Οι ειδικοί προσκεκλημένοι πρέπει να έρθουν σε επαφή με τη Διεθνή Επιτροπή Επαφών, ζητώντας πληροφορίες από τη Paulina Fernandez C.

3. Η τελική ημερομηνία δήλωσης συμμετοχής είναι η 7η Ιούλη 1996. Η επικύρωση των συμμετοχών θα γίνει στο Μεξικό, από τις 20 ως τις 26 Ιούλη.

4. Μαζί με τη δήλωση συμμετοχής, πρέπει να δηλώνεται και η συμμετοχή σε μια ομάδα εργασίας. Σε κάθε Aguascalientes θα υπάρχει μόνο μία ομάδα εργασίας.

5. Στα πλαίσια της Διηπειρωτικής Συνάντησης, προτείνεται η πραγματοποίηση, σε κάθε χώρα, πολιτικών και πολιτιστικών εκδηλώσεων (συναυλίες, ανοιχτές συζητήσεις, κινηματογραφικές προβολές, θεατρικές παραστάσεις, βιντεοπροβολές, εκθέσεις φωτογραφίας και ζωγραφικής), πριν, μετά ή κατά τη διάρκεια της Συνάντησης. Στο Μεξικό, μια Ειδική Επιτροπή θα αναλάβει να οργανώσει παράλληλες εκδηλώσεις σε διάφορα σημεία της χώρας.

Από τα βουνά του μεξικάνικου νότου,
εκ μέρους της Οργανωτικής Επιτροπής της Διηπειρωτικής
Συνάντησης για την Ανθρωπότητα κι ενάντια στο Νεοφιλε-
λευθερισμό,
Subcomandante Insurgente Marcos,
Μεξικό, Μάης 1996

ΠΡΟΣΦΥΓΕΣ ΣΤΗ ΓΕΡΜΑΝΙΑ

Το μοντέλο του LUBECK

τό το στοιχείο στις μέχρι τότε αναφορές του και η εφημερίδα "junge welt" έγραψε στις 29/3 ότι "ποτέ δεν αναφέρθηκαν τα ίχνη καψίματος στα κεφάλια των νεαρών στις επίσημες ανακοινώσεις των αρχών, μέχρι που δημοσιεύτηκε το άρθρο στο Stern".

Ο Schultz απάντησε ότι υπάρχει εξήγηση για τα καψίματα, αλλά αρνήθηκε να πει ποια ήταν. Οι τρεις νεαροί αναφέρεται ότι έχουν σχέσεις με την τοπική ρατσιστική δεξιά και ένας από αυτούς ο Mike W, είναι γνωστός στο περιβάλλον του σαν "μικρός Αδόλφος". Συνελήφθησαν λίγο πιο πέρα από τον καμένο ξενώνα και υποστήριξαν ότι η παρουσία τους στην περιοχή ήταν εντελώς τυχαία.

Στις 18/4 στην εκπομπή "Monitor" προβλήθηκε ένα τηλεοπτικό ντοκουμέντο που γυρίστηκε στο εσωτερικό του καμένου ξενώνα. Το φιλμ τραβήχτηκε παρουσία του E. Achilles, ειδικού πραγματογνώμονα σε θέματα πυρκαγιών της πυροσβεστικής υποδιεύθυνσης της Φρανκφούρτης και θέτει υπό αμφισβήτηση την εκδοχή των γεγονότων που παρουσίασαν οι αρχές του Lubbeck. Ο εισαγγελέας και το γραφείο ερευνών αρνήθηκαν να εντάξουν το φιλμ στη δικογραφία, παρόλο που ζητήθηκε από το συνήγορο υπεράσπισης.

Η επίσημη εκδοχή των γεγονότων λέει ότι η φωτιά ξεκίνησε από τον πρώτο όροφο του κτιρίου ενώ στο φιλμ ο Achilles δείχνει ότι "η φωτιά φαίνεται καθαρά ότι ξεκίνησε από την είσοδο στο ισόγειο". Το γεγονός αυτό από μόνο του σημαίνει ότι ο Eid παύει να είναι ύποπτος.

Η εκπομπή αποκάλυψε ακόμη, ότι η αστυνομία δεν είναι σε θέση να υποστηρίξει τη θεωρία της σχετικά με τον πρώτο όροφο γιατί το βασικό αποδεικτικό στοιχείο (ένα καμένο κομμάτι ξύλου) "εξαφανίστηκε".

Σε αντίθεση με την αστυνομία που υποστηρίζει ότι ήταν αδύνατο να μπει φωτιά απ' έξω στον ξενώνα, η δημοσιογραφική έρευνα αποκάλυψε ότι ένα από τα παράθυρα της εισόδου ήταν ανοιχτό την ώρα της φωτιάς. Καταθέσεις των ενοίκων γι' αυτό το γεγονός αγνοήθηκαν από τις αρχές και ο εισαγγελέας Schultz αρνήθηκε να μιλήσει στο "Monitor", ή να σχολιάσει τα γεγονότα στις επόμενες μέρες.

Στο μεταξύ ο 21χρονος Safwan Eid κρατείται ακόμα, τέσσερις μήνες μετά τη φωτιά. Στη διάρκεια της φυλάκισής του η αστυνομία τον πίεσε να ομολογήσει, μαγνητοφώνησε τις συνομιλίες με τους επισκέπτες του και χρησιμοποίησε "φυλακισμένους" πράκτορες για να συγκεντρώσει πληροφορίες. Οι αρχές του Lubbeck δικαιολογήθηκαν λέγοντας ότι χρησιμοποίησαν τέτοιες μεθόδους -χωρίς κανένα αποτέλεσμα- για να ξεπεράσουν την "φανερή επιφύλαξη" με την οποία οι κάτοικοι του ξενώνα αντιμετώπιζαν την αστυνομία.

Όμως το να μιλάς για "επιφύλαξη" προς την αστυνομία, ξέροντας την μεταχείριση των προσφύγων από τις αρχές, αποτελεί κοροϊδία. Σε μια διαδήλωση στις 23/3 στο Lubbeck πρόσφυγες και ένοικοι του ξενώνα διαμαρτυρήθηκαν για το γεγονός ότι αντί η αστυνομία να τους αντιμετωπίζει σαν θύματα τους κατηγορεί σαν θύτες. Πολλοί από τους ένοικους του ξενώνα κρατούνται σε στρατόπεδα και σε μια αντιρατσιστική διαδήλωση 1000 ατόμων οι ομιλητές επικεντρώσανε στο γεγονός ότι το "Μοντέλο του Lubbeck" (δηλ. Τα θύματα των εμπρησμών να θεωρούνται ως υπεύθυνοι) συναντάται όλο και συχνότερα στην Γερμανική επικράτεια.

Προσφυγικές και αντιρατσιστικές ομάδες, εμποδίστηκαν να πραγματοποιήσουν εκδήλωση έξω από τις φυλακές που κρατείται ο S. Eid.

Ακόμα, προσφυγικές ομάδες κατηγορούν τον εισαγγελέα Schultz ότι ζήτησε από την προεβία του Λιβάνου να ετοιμάσουν ταξιδιωτικά έγγραφα έκδοσης της οικογένειάς του Eid (ενοίκων του ξενώνα και βασικών μαρτύρων υπεράσπισης) από την Γερμανία.

Εν τω μεταξύ επιφανείς προσωπικότητες από άλλες χώρες συγκρότησαν μια "Διεθνή Ερευνητική Επιτροπή" η οποία αφού έρθει σε επαφή με τις αρχές, θα κάνει δικές της έρευνες στον ξενώνα του Lubbeck του οποίου οι τοίχοι έχουν γεμίσει σβαστικές.

Με τις "έρευνες" του εισαγγελέα να καταρρέουν και τις υποψίες για συγκάλυψη να οργιάζουν, η ανάγκη για αποκάλυψη των πραγματικών δολοφονιών και η απάντηση στην αυξανόμενη επιρροή των νεοφασιστών είναι αναγκαία όσο ποτέ.

Βερολίνο
Δίκτυο Αντιρατσιστικής Πληροφόρησης

Αθωωτική απόφαση έβγαλε το δικαστήριο του Hattingen, στην υπόθεση της 34χρονης Yasar Anver από την Τουρκία. Η Anver κατηγορήθηκε (μοντέλο Lubbeck), ότι έβαλε φωτιά στο ίδιο της το σπίτι. Το κατηγορητήριο ανέφερε ότι η φωτιά είχε οκτώ διαφορετικές εστίες και ότι δεν υπήρχε περίπτωση να μπει από κάποιον έξω από το σπίτι. Στη δίκη οι κατηγορίες κατέρρευσαν.

Εκπρόσωπος τοπικής αντιρατσιστικής ομάδας δήλωσε "Σήμερα δεν κατάφεραν να μετατρέψουν το θύμα σε εγκληματία... αλλά τι θα γίνει με τον Safwan Eid και όλους τους άλλους πρόσφυγες που έχουν κατηγορηθεί άδικα για εγκλήματα που δεν έκαναν".

Η αθωωτική απόφαση γέμισε χαρά τους πρόσφυγες και τους αντιρατσιστές, αλλά ως μη ξεχνάμε ότι η αστυνομία έχει αποτύχει στο να βρει τους πραγματικούς ενόχους, γιατί σύμφωνα με την "junge welt" δεν πήραν στα σοβαρά τις καταθέσεις μαρτύρων που έδειχναν ότι οι ένοχοι ανήκαν στο χώρο της ακραίας δεξιάς.

Για τον πόλεμο στην πρώην Γιουγκοσλαβία...

Πριν αρχίσει οποιαδήποτε κουβέντα-ξεκαθάρισμα σχετικά με την κατάσταση στην περιοχή μας, πρέπει να γίνει κατανοητό, ότι εμείς οι αναρχικοί της πρώην Γιουγκοσλαβίας, δεν ορίζουμε τους εαυτούς μας ούτε ως σέρβους, ή γιουγκοσλάβους, ούτε ως ο,τιδήποτε άλλο, παρά μόνο ως μέλη της διεθνούς εργατικής τάξης. Όλες μας οι αποφάσεις σε θεωρητικό επίπεδο αλλά και οι δραστηριότητές μας, κινούνται στα πλαίσια της μεγάλης αυτής ιδέας.

Αυτό που υπάρχει εδώ, δεν είναι κάποιος πόλεμος εθνικής απελευθέρωσης, αλλά μόνο μια ρήξη μεταξύ διαφορετικών φραξιών της μπουρζουαζίας. Ας γίνει σαφές ότι για τον πόλεμο ευθύνεται ο Μιλόσεβιτς και η πολιτική που ακολούθησε και όχι το μέρος της εργατικής τάξης με την ιδιαιτερότητα "Σέρβοι" και το ίδιο ισχύει για τους "Κροάτες" και τους "Μουσουλμάνους". Προσδιορίζουμε λοιπόν τον Μιλόσεβιτς ως διαλυτή της Γιουγκοσλαβικής Ομοσπονδίας και υπάρχουν αποδείξεις γι' αυτό.

Είναι γνωστό σε όλους μας εδώ, αλλά και σε όποιον άλλο απ' το εξωτερικό παρακολουθεί προσεκτικά τα γεγονότα ότι ο Μιλόσεβιτς και οι "σύμμαχοι" που στο στρατό και στην ασφάλεια, υποστήριξαν

Ο δικηγόρος του M.A. Jamal καταγγέλλει

Οι υπεύθυνοι της φυλάκισής του Πί-τομπουργκ αρνήθηκαν στον Jamal το δικαίωμα να δώσει συνεντεύξεις στα πλαίσια της προώθησής του βιβλίου που έγραψε και στο οποίο περιγράφει τη ζωή του στη φυλακή, περιμένοντας την εκτέλεση.

Επίσης παραβιάστηκε το απόρρητο της αλληλογραφίας όταν οι φύλακες του άνοιξαν και φωτογράφησαν τα γράμματα που είχαν σταλεί από τους δικηγόρους του.

και ακόμη "δημιούργησαν" εθνικιστές ηγέτες στην Κροατία (Φράνκο Τούτζμαν), στη Σλοβενία (Μιλάν Κουτσιάν), στην Μακεδονία (Κίρο Γκλιγκόροφ) και στην Βοσνία (Αλία Ιζετμπέκοβιτς). Αυτός επίσης προώθησε και υποστήριξε όλους αυτούς που θα μπορούσαμε να χαρακτηρίσουμε ως τοπικούς Σέρβους εθνικιστές αρχηγούς, Μιλαν Μάρτιτς (Κράϊνα) και Ράντοβαν Καραζιτς. Έτσι λοιπόν, η εργατική τάξη, ο απλός λαός, δεν έχει τίποτα να χωρίσει με τ' αδέρφια του, παρά μόνο τυφλωμένη από ψέματα, να χρησιμεύει ως τροφή για τα κανόνια των αφεντικών της.

Η αλήθεια είναι ότι δεν μπορούμε ν' αρνηθούμε τα εγκλήματα πολέμου και τις φρικαλεότητες που διαπράχθηκαν. Αλλά μπορούμε με σιγουριά να πούμε ότι αυτά τα εγκλήματα δεν έγιναν από προλετάριους, δεν έγιναν απ' τον απλό λαό. Έγιναν από μισοφόρους, από εγκληματίες που αφέθηκαν από τις φυλακές και από φασίστες που προέρχονται από οργανώσεις Ουστασιανών και Τσέτνικ, στην εξορία βέβαια και σε καμιά περίπτωση από κάποιο μέρος της Γιουγκοσλαβικής Ομοσπονδίας.

Όσο για το εμπόργκο όπλων, τέτοιο πράγμα δεν υπάρχει. Οι μεγάλες πολυεθνικές δεν σταματάνε με μερικές διακυρήξεις. Τ' ανούσια λόγια περί του θέματος δείχνουν ότι οι δυτικές κυβερνήσεις θέλουν απλώς να φανούν πιο ανθρώπινες στις δικές τους εργατικές τάξεις. Φαίνεται ότι η εργατική τάξη έχει πέσει σ' αυτή την παγίδα της μπουρζουαζίας...

Τελικά είναι γελοίο να πιστεύει κανείς ότι υπάρχει πόλεμος για 4 χρόνια χωρίς όπλα.

Δεν μπορεί λοιπόν κανείς να πάρει θέση με την κυβέρνηση τους, σ' αυτό τον πόλεμο, και να λέγεται αναρχικός ή ακόμα και διεθνιστής. Οποιοσδήποτε το μένος κι αν πάρει κανείς, σκέφτεται με τρόπο που ωφελεί τη μπουρζουαζία, γιατί ο μόνος πόλεμος που μπορεί να υποστηρίξει η εργατιά είναι ο ταξικός πόλεμος και αυτός υπάρχει παντού γύρω μας. Ακόμη και στην χώρα σας!

Επαν. Ομάδ. Torpedo
δημοσιεύτηκε στο "Torpedo - news Flash"

1. Είναι γνωστοί οι φασίστες του "Αρκάν" και άλλων ιδιωτικών στρατών...
2. Είναι γνωστή η τακτική της ασφάλειας στην Γιουγκοσλαβία. Ακόμη και τα πιο κατάπτυστα εγκλήματα "ξεχνιούνται" αν ο ένοχος εκτελέσει κάποια αποστολή που του αναθέτει η ασφάλεια ή ο στρατός. Συνήθως οι πιο αποκτηνωμένοι γίνονται αργότερα αρχιπάτσι και αξιωματικοί. Γνωστή είναι και η ταύτιση εξουσίας-υπόκοσμου, τα κτήνη αποκαλύπτονται... (βλ. ακόμη και αστικές φυλλάδες).

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΖΗΤΑ ΔΙΚΑΙΩΣΗ

Κομμούνα της Θεσσαλονίκης

Είναι γεγονός ότι οι τελευταίοι αιώνες της Βυζαντινής αυτοκρατορίας έχουν μελετηθεί αποκλειστικά και μόνο με βάση τα στρατιωτικά γεγονότα, τους διαφόρους πολέμους κι εκστρατείες των αυτοκρατόρων. Ελάχιστα είναι οι βυζαντινολόγοι που καταπιάστηκαν με τα κοινωνικά γεγονότα της περιόδου και μάλιστα μέσα από το πρίσμα της ταξικής - οικονομικής μετεξέλιξης των βυζαντινών κοινωνιών.

"Ετσι ως τα τώρα έμεινε σχεδόν άγνωστο το Κίνημα των Ζηλωτών της Σαλονίκης που έγινε στα 1342 και βάσταξε ως τα 1349. Μια τόσο μεγάλη κοινωνική επανάσταση που έβαψε τη Σαλονίκη στο αίμα και καθιέρωσε και επέβαλε νέους κοινωνικούς θεσμούς, αγνοήθηκε από τους βυζαντινολόγους. Ο δικός μας, ο Παπαρηγόπουλος δεν λέει ούτε λέξη. Ο Λάμπρος αφιερώνει δύο-τρεις γραμμές. Οι ξένοι βυζαντινολόγοι το ίδιο.

Κι όμως το κίνημα αυτό έχει περισσότερη σημασία από εκατό νίκες των Τσιμισκήδων."

Χαρακτηριστικό είναι, ότι στην ιλουστρασιόν έκδοση της ιστορίας της πόλης, που εξέδωσε ο δήμος για τα "2300 χρόνια ιστορίας της Θεσσαλονίκης" δε γίνεται καμιά αναφορά στην 7ετία αυτή: μαύρη τρύπα στην ιστορία της πόλης σ' έναν τόμο που αναφέρει λεπτομερώς στην "ιστορία" της.

"Πρέπει ακόμα να προστεθεί πως η σοσιαλιστική φιλολογία αγνοεί ολόκληρο το κίνημα αυτό. Κι απ' την άποψη αυτή, θαρρώ πως η μελέτη μου δεν έχει μόνο τοπικό ενδιαφέρον μα και γενικότερο διεθνικό", σημειώνει ο σοσιαλιστής Γ. Κορδάτος στον πρόλογο του βιβλίου του, το 1928.

Μια άγνωστη πτυχή της Ιστορίας της Ελευθερίας, που φαντάζει ιδιαίτερα επίκαιρη με την ανακήρυξη της Θεσσαλονίκης "Πολιτιστικής Πρωτεύουσας της Ευρώπης", Πρωτεύουσα της ρετουσαρισμένης ιστορίας και της αποστειρωμένης εθνικής καθαρότητας.

Ευρύτερες κοινωνικές συνθήκες

Γνωρίζουμε πως από το 10ο αιώνα αρχίζουν να αλλάζουν οι οικονομικές συνθήκες μέσα στη βυζαντινή αυτοκρατορία, αρχίζει να αναπτύσσεται το εμπόριο με ανταλλακτικό χαρακτήρα στο ευρύτερο κοινωνικό πεδίο (κι όχι μόνο για τις ανάγκες και τις απολαύσεις κλήρου κι ευγενών), κάνει την εμφάνισή της η νέα τάξη, αυτή των αστών. Αλλά και στην διάρκεια του 14ου αιώνα, στον οποίο αναφερόμαστε, οι περισσότεροι ιστοριογράφοι αναφέρονται ακόμα σε δύο κοινωνικές τάξεις: από τη μία μεριά οι άρχοντες κι ο κλήρος, απ' την άλλη ο δήμος (οι πέντες και οι πρωτοεμφανιζόμενοι αστοί). Κοινωνική διαμάχη μεταξύ "αστών και φτωχολογιάς" σε εκείνη την πρώιμη φάση δεν υπήρχε: αντίθετα μπορούμε να πούμε ότι ο κοινός εχθρός, η κυρίαρχη τάξη αρχόντων και κλήρου ένωνε (συνειδητά ή ασυνειδητά) το δήμο εναντίον της.

Μιλούμε για μια εποχή που η Θεσσαλονίκη αποτελεί το δεύτερο πολιτικό και οικονομικό κέντρο της βυζαντινής αυτοκρατορίας, μετά την Κωνσταντινούπολη, το κύριο λιμάνι της Βαλκανικής και το σημαντικότερο διαμετακομιστικό κόμβο της Εγνατίας οδού (που ένωνε το Βόσπορο με την Αδριατι-

κή). Από το 10ο κιόλας αιώνα, παρουσιάζει πληθυσμό πάνω από 200000 κατοίκους (έλληνες, εβραίοι, σλάβοι, γασμούλοι, αρμένιοι). Σ' αυτά τα τελευταία χρόνια της περιρρέουσας πια αυτοκρατορίας, εξελίσσεται στο κύριο πνευματικό κέντρο, όντας το πολιτισμικό χωνευτήρι της Βαλκανικής. Με αφορμή τη μελέτη του αρχαίου ελληνικού πολιτισμού, την επιστροφή στην πλατωνική θεώρηση, ρίχνεται ο σπόρος της δυσπιστίας και της αμφιβολίας ενάντια στην επίσημη θεολογική μονοκρατορία.

Προανάκρουσμα της εξέγερσης

Στις πρώτες δεκαετίες του 14ου αιώνα η βυζαντινή αυτοκρατορία αρχίζει να κλονίζεται για τα καλά: οι επιδρομές των Φράγκων σταυροφόρων, επέλαση των Τούρκων προς το Βόσπορο και των Σλάβων προς το Αιγαίο. Η ταυτόχρονη οικονομική ανάπτυξη των ιταλικών λιμανιών (Βενετία, Γένοβα κ.α.) καταφέρει ισχυρό πλήγμα στην οικονομική ανάπτυξη του λιμανιού της Θεσσαλονίκης. Η προέλαση των Σλάβων προς τον νότο γεμίζει την πόλη με πρόσφυγες.

"Μια γενική δυσανεμία βασίλευε μέσα στη Σαλονίκη τα χρόνια αυτά (1330 - 1340). Οι άρχοντες μέσα στην κοινωνική αυτή αθλιότητα βρήκαν την ευκαιρία να κάνουν την τύχη τους, γδύνοντας το λαό με την τοκογλυφία". Η οικονομική εξαθλίωση του πληθυσμού φτάνει στο απροχώρητο. Και μαζί της το μίσος ενάντια στους άρχοντες και τον κλήρο. Ήδη, οι πρώτες εξεγέρσεις σημειώνονταν σε μικρότερες πόλεις (Ανδριανούπολη, Φέρες, Ποτίδαια, Ηράκλεια). Η φεουδαρχία βλέποντας τον κίνδυνο ορατό πια, μετά το θάνατο του μετριοπαθή Ανδρόνικου (Ιούνιος 1341) προσπαθεί να ανεβάσει στο θρόνο το δυναμικό Κατακουζηνό. Ο δήμος σε πολλές πόλεις εξεγείρεται με πρόταγμα "αγώνας για το νόμιμο αυτοκράτορα". Αυτό δεν πρέπει να μας παραξενεύει:

"Σ' όλα τα μεγάλα αστικά κινήματα, που έγιναν πριν από τη Γαλλική Επανάσταση (κυρίως στη Δύση), πάντα η ένοπλη πάλη των τάξεων έπαιρνε μια άλλη εξωτερική μορφή (πολλές φορές θρησκευτική). Στο βάθος όμως τα επαναστατικά αυτά κινήματα ήταν εξεγέρσεις ενάντια στην τότε κυρίαρχη τάξη (φεουδαρχία και κλήρο) και απέβλεπαν στην αλλαγή των μορφών της ιδιοκτησίας".

Το ξέσπασμα του 1342

Μόλις γίνεται γνωστό το πραξικόπημα του Κατακουζηνού, στις αρχές του καλοκαιριού το 1342, ο στρατοπεδάρχης Κατακουζηνός μαζί με κάμποσους ευγενείς κλείνονται στο κάστρο της Θεσσαλονίκης, ο δήμος ξεσηκώνεται κι όπως αναφέρει ο ίδιος ο Κατακουζηνός "...αφού επικράτησε το κίνημά τους, πήγαν στα σπίτια των φυγάδων ευγενών και τα μεν σπίτια τα γκρέμιζαν, την περιουσία τους δε την άρπαζαν".

Άλλος χρονικογράφος της εποχής, ο αντιδραστικός Γρηγοράς, είναι λιγότερο φειδωλός: "...σαν να 'πεσε στην πόλη άγριος ανεμοστρόβιλος, μια ανακατωσούρα και ένας μεγάλος θόρυβος εξαπλώθηκε από τη μια μεριά ως την άλλη και όλη η πλεμπάγια βγήκε αμέσως στους δρόμους και ρίχνονταν

στους πλούσιους με μεγαλύτερη λύσσα και μάνητα από το να ήταν εχθροί, κι άρπαζαν σαν ληστές τα πλούτη των σπιτιών τους κι όσους έβρισκαν τους έσφαζαν γεμίζοντας έτσι τις πλατείες της πόλης με ποτάμια από το αίμα των συμπολιτών τους."

Και σημειώνει ο Κορδάτος, το 1928:

"Όσο και αν θέλει να δυσφημίσει τη φτωχολογία της Σαλονίκης ο Γρηγοράς, άθελα του μας δίνει μιαν εικόνα του επαναστατικού της μεγαλείου. Όσο για τις κατηγορίες που αραιώνει, αυτές είναι στερεότυπες. Από τότε ως τα τώρα είναι οι ίδιες. Οι κυρίαρχες τάξεις ανάμεσα στους αιώνες για αρπαγή χαρακτηρίσαν κάθε επανάσταση ενάντια τους. Σ' όλα τα κινήματα του Μεσαίωνα οι κράχτες της κυρίαρχης τάξης, αναρχία και αρπαγή, είπαν τον ξεσηκωμό των υποδουλωμένων τάξεων. Το ίδιο είπαν και στην Γαλλική Επανάσταση. Με τις ίδιες κατηγορίες τη συκοφάντησαν. Με τα ίδια επιχειρήματα προσπάθησαν να πολεμήσουν τη γαλλική μπουρζουαζία, στη μεγάλη της επανάσταση ενάντια στους φεουδάρχες και τον Κλήρο. Μα τι σύμπτωση, όμως! Σήμερα τα ίδια (σχεδόν απόφια), τα τέτοια συκοφαντικά επιχειρήματα που ενάντια της χρησιμοποιούσε τότες η φεουδαρχία και ο Κλήρος, τα μεταχειρίζεται η μπουρζουαζία ενάντια στο εργατικό κίνημα.

Η καταστολή του 1345

Ο Κατακουζηνός μαθαίνοντας την κατάσταση στη Θεσσαλονίκη, έρχεται σε συνεννόηση αρχικά με τους Σέρβους κι ύστερα με τους Τούρκους στην προσπάθειά του να εκπορθήσει το κάστρο της πόλης. Η επίσημη εξουσία της Κωνσταντινούπολης αποφασίζει να βοηθήσει και σώζει τελικά την πόλη στέλνοντας 50 πολεμικά καράβια στο Θερμαϊκό. Είναι ολοφάνερο ότι το παλάτι έβλεπε με καλό μάτι το κίνημα των Ζηλωτών, μόνο και μόνο επειδή ήταν ενάντια στον Κατακουζηνό. Οι αρχηγοί των αυτοκρατορικών δυνάμεων μην τολμώντας να επαναφέρουν το παλιό διοικητικό καθεστώς, αναγκάζονται να αναγνωρίσουν τις δημοκρατικές μεταρρυθμίσεις των Ζηλωτών, αποφεύγοντας να έρθουν σε ρήξη μαζί τους. Μέχρι το 1345 οι Σέρβοι κατακτούν όλη τη Μακεδονία, εκτός βέβαια από την Θεσσαλονίκη.

Την ίδια χρονιά ο διορισμένος από το Παλάτι κυβερνήτης της πόλης αποφασίζει να χτυπήσει τους Ζηλωτές. Ο ίδιος ο Κατακουζηνός γράφει: "Βλέποντας (ο κυβερνήτης) τους Ζηλωτές να 'ναι παντοδύναμοι και ουσιαστικά να εξουσιάζουν αυτοί τη Σαλονίκη, κι αυτός να 'χει τον τίτλο του κυβερνήτη χωρίς εξουσία, γεμάτος από αγανάκτηση, σχεδίαζε την ανατροπή των Ζηλωτών". Στήνει παγίδα και δολοφονεί τον ηγέτη των Ζηλωτών, Μιχαήλ Παλαιολόγο, συλλαμβάνει και εκποτίζει τους υπόλοιπους ηγέτες τους, ελευθερώνει τους υπόδικους και καταδικασμένους ευγενείς και παραδίδει την πόλη στον Κατακουζηνό, έναντι προσωπικών ανταλλαγμάτων.

Αμέσως οι Ζηλωτές με ηγέτες τον Αντρέα Παλαιολόγο (πρωστάμενο της συντεχνίας των ναυτικών) και τον Γεώργιο Κοκαλά καταλαμβάνουν το λιμάνι, συγκρού-

νται με τη στρατιωτική φρουρά και επικρατούν. Ο λόγιος Δ. Κυδώνης, που συμπαθούσε τον Κατακουζηνό, περιγράφει ως εξής αυτόν τον ξεσηκωμό: "Άλλους (από τους ευγενείς) τους έβγαλαν από τα σπίτια τους σχεδόν γυμνούς, ..., τους είχαν δεμένους μ' ένα σχοινί από το λαιμό και τους έσερναν σα σκλάβους. Εδώ ο υπηρέτης έσπρωχνε το αφεντικό του, εκεί ο δούλος τον κύριο του. Ο άνθρωπος της αγοράς έσερνε το στρατηγό κι ο αγρότης το στραπώτη."

Η Κομμούνα της Θεσσαλονίκης

Από το 1345 ως το 1349 εδραιώνεται η προίτια των Ζηλωτών, αυτή που ο Κορδάτος το 1928 χαρακτηρίζει την πρώτη Κομμούνα των νεότερων χρόνων. Οι πηγές για τα πεπραγμένα εκείνων των χρόνων είναι λίγες, κι όλες προέρχονται από τους εχθρούς των Ζηλωτών. Το σίγουρο είναι ότι η εξεγερμένη Θεσσαλονίκη:

α) δεν αναγνώριζε την εξουσία του Βυζαντίου, ούτε το νομοθετικό και φορολογικό σύστημα, τα οποία και κατάργησε

β) δήμιωσε την περιουσία, κινητή και ακίνητη, της εκκλησίας και των ευγενών

γ) κατάργησε τις προνομιούχες τάξεις

δ) σε δικαστικές θέσεις εκλέγονταν απ' ευθείας απ' το λαό άνθρωποι ανεξαρτήτου καταγωγής, ηλικίας κλπ που ήταν ανακλητοί.

Είναι ξεκάθαρο ότι τους Ζηλωτές περισσότερο ως χαλαρή οργάνωση με συντεχνιακές βάσεις

πρέπει να τους αντιληφθούμε, παρά ως οργανωμένο επαναστατικό κόμμα, όπως υποστηρίζει ο Κορδάτος. Οι ίδιοι φέρονται να απαντούν στις κατηγορίες που τους αποδίδονταν ως εξής: "Που βρίσκετε τις παρανομίες μας; Είναι παράνομο αυτό που κάνουμε να φροντίζουμε για το καλό του λαού, να βοηθούμε τη φτωχολογία και να συνδράμουμε τους αδύνατους, να ενισχύουμε τους αγρότες και να θρέφουμε εκείνους που αγωνίζονται για τις ελευθερίες μας; Αφού έτσι..., δε βάζουμε τίποτα στην τσέπη μας, ..., ούτε στολίζουμε τα σπίτια μας, μα πάντα κάνουμε εκείνο που είναι συμφέρον στο κοινό, τότε γιατί μας κατηγοράτε;" (αναφορές του Καβάσιλα).

Το τέλος.

Στα 1347 ο Κατακουζηνός με τη βοήθεια Σέρβων και Τούρκων κατορθώνει να στεφθεί αυτοκράτορας. Είκοσι χιλιάδες Τούρκοι πολέμησαν τη Θεσσαλονίκη για λογαριασμό του Κατακουζηνού, ενώ ταυτόχρονα οι εναπομείναντες ευγενείς κατορθώνουν να διασπάσουν τη ναυτική συντεχνία και να συνομητρώσουν ενάντια στους Ζηλωτές. Η "Κομμούνα της Θεσσαλονίκης" μετά από πολλές μέρες ηρωικής αντίστασης στην εξωτερική και εσωτερική επίθεση, πέφτει τελικά τον Αύγουστο του 1349.

Πηγή: "Η Κομμούνα της Θεσσαλονίκης: 1342-1349", Γιάννης Κορδάτος, πρώτη έκδοση, 1928 και δεύτερη, 1975.

"Κι είχε την εξουσία ένα μπουλούκι που πήρε το όνομα και λεγόταν Ζηλωτές. Το σύστημα δε με το οποίο διοικούσαν η Σαλονίκη δεν έμοιαζε με κανένα γνωστό πολίτευμα. Γιατί ούτε αριστοκρατικό ήταν, σαν εκείνο που είχε βάλει τον παλιό καιρό ο Λυκούργος στους Σπαρτιάτες, ούτε δημοκρατικό σαν εκείνο που έβαλε ο Σόλωνας πρώτα στους Αθηναίους. Μα ούτε (έμοιαζε) και σαν εκείνο που έκανε ταιριαστό για τους Λοκρούς που λέγονται Επιζεφύριοι, ο νομοθέτης Ζάλευκος, ούτε σαν εκείνο που έβαλε στην Κατάλη της Σικελίας ο Χαρώνδας. Ούτε πάλι ήταν κάτι το καινούργιο, φτιαγμένο από ανακάτωμα δύο ή και πιότερων άλλων (πολιτευμάτων) σαν εκείνο που είχαν οι Κύπριοι, ούτε σαν εκείνο που λεν ότι έφτιαξε ο δήμος στην παλιά Ρώμη, όταν επαναστάτησε και τα 'βαλε με τους υπατικούς (ευγενείς), μα ήταν μια οχλοκρατία πρωτόφαντη. Πολίτευμα τέτοιο που μόνο του μπορεί να ξεφυτρώσει, χωρίς να το σκεφτεί ο άνθρωπος (...).

Έβγαλαν δε διαταγές να μην υπακούσει ο λαός σε καμιά προσαγή, ούτε στον Παλαιολόγο (σημ. του νόμιμου μονάρχη), ούτε στον Κατακουζηνό."

(του αντιδραστικού χρονικογράφου Γρηγορά, II, 796)

ΡΑΟΥΛ ΒΑΝΕΓΚΕΜ

Να μάθουμε την αυτονομία, όχι την εξάρτηση

Το απόσπασμα που ακολουθεί προέρχεται από το τελευταίο κείμενο του Ρ. Βανεγκέμ (Avertissement aux collégiens et lycéens) που κυκλοφόρησε τον Αύγουστο του 1995 και θα εκδοθεί αυτούσιο από τις εκδ. Ελεύθερος Τύπος.

Το σχολείο παρέτεινε για αιώνες την κατακράτηση του παιδιού από την πατριαρχική και αυταρχική οικογένεια. Τώρα που μεταξύ των γονιών και των παιδιών τους διαφαίνεται μια αμοιβαία κατανόηση, φτιαγμένη από στοργή και σταδιακή αυτονομία, θα ήταν λυπηρό να σταματήσει το σχολείο να εμπνέεται από την οικογενειακή κοινότητα.

Παροδόξως, το εκπαιδευτικό σύστημα ελάχιστα αλλάζει, αν και μέσω των νέων δέχεται αυτό που διαρκώς αλλάζει.

Η παραδοσιακή οικογένεια προτιμούσε να κατασκευάζει σε αλυσίδα παιδιά παρά να δίνει ζωή σε δύο - τρία μικρά όντα στα οποία θα αφιέρωνε απεριόριστη αγάπη και φροντίδα. Όσα δε πέθαιναν σε μικρή ηλικία, φυλούσαν τις περισσότερες φορές στην καρδιά τους μια μυστική πληγή. Έτσι, η τυραννία, η ενοχή, ο συναισθηματικός εκβιασμός δημιούργησαν γενιές ψευτοπαλληκάρδων οι οποίοι, πίσω από τη σκληρότητα του χαρακτήρα, έκρυβαν έναν παιδισμό που τους υποχρέωνε να αναζητήσουν ένα υποκατάστατο του πατέρα και της μητέρας σ' αυτές τις δάνειες οικογένειες που ήταν οι σχολές, τα κόμματα, οι σέκτες, το εθνικό αγγελάιο ένστικτο και τα κάθε είδους σώματα στρατού. Η ιστορία, όσον αφορά τη βαρβαρότητα της, δε γνώρισε παρά νταήδες αντί για συμπαραστάτες. Απαιτούνταν αρκετός κυνισμός για να γίνεται λόγος για "φυσική επιλογή", ιδίον του ζωικού είδους, τη στιγμή που η παραγωγή κρέατος για τα εργοστάσια και τα κανόνα προϋέθετε τη στατιστική διάρθρωσή της, και η οικογενειακή οικονομία της τεκνοποίησης εμπεριείχε ένα διαδικαστικό λάθος το οποίο εκμεταλλεύονταν ο θάνατος.

Η εξέλιξη των ηθών μας κάνει σήμερα να θεωρούμε τερατώδη τον κτηνώδη πολλαπλασιασμό ζώων που είναι αναπόδραστα καταδικασμένες να εξαρτηθούν κάτω από τα χτυπήματα του τσεκουριού του πολέμου, της σφαγής, της πείνας, της αρρώστιας. Παρόλα αυτά, ο στιγματισμός του υπερπληθυσμού των χωρών όπου ο θρησκευτικός φανατισμός θρέφεται από την φτώχεια που επίτηδες συντηρεί, και η αποδοχή πως στην Ευρώπη ένα ανάλογο αρχαϊκό και περιφρονητικό πνεύμα συνεχίζει να μεταχειρίζεται τους σπουδαστές σα ζώα, δείχνονται από μια βέβαιη ασυνέπεια.

Διότι ο συναισθηματικός τόνος των παιδιών δεν αποτελεί μόνον απία βάρβαρων συμπεριφορών, βανδαλισμού, παραβατικότητας, πλήξης, απελπισίας· διακινεί επιπλέον το αισχρό κρητήριο της ανταγωνιστικότητας, την ανταγωνιστική πάλη που εξοντώνει όποιον δεν συμμορφώνεται με τις απαιτήσεις της αγοράς. Τον αριθμίστα - κτήνη, που συντρίβει το γενναίο δώρο και ευαίσθητο όν, αυτό αποκολύνει ο ψευτο-εμπορίστας της εξουσίας, καθώς και οι λαμπροί στοχαστές του παρελθόντος μια "φυσική επιλογή".

Δεν υπάρχουν ηλίθια παιδιά, υπάρχουν μόνο βλακώδεις αγωγές. Υποχρεώνοντας τον μαθητή να αναρριχηθεί στην κορυφή της αφρόκρεμας συμβάλλουν αναμφίβολα στην επίπονη αύξηση της ζωώδους οργής και πανουργίας, αλλά όχι στην ανάπτυξη μιας ανθρώπινης και δημιουργικής ευφυΐας.

Καταλάβετε πως κανείς δεν μπορεί να συγκριθεί, ούτε να μετατραπεί σε οποιονδήποτε, σε ο,τιδήποτε. Ο καθένας διαθέτει τα δικά του προτερήματα, μόνον αυτός φέρει το βάρος να τα τελειοποιήσει για την μοναδική ευχαρίστηση να αισθανθεί σε αρμονία με αυτό που ζει. Να πάψουμε λοιπόν να αποκλείουμε από τον εκπαιδευτικό χώρο το παιδί που ενδιαφέρεται περισσότερο για τα όνειρα και τα χόμστερ, παρά για την ιστορία της ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας. Για όποιον αρνείται να αφιερώσει στον προγραμματισμό των λογισμικών της πώλησης σε τιμή προσφοράς, όλοι οι δρόμοι οδηγούν εντός του και στην δημιουργία.

Χθες έπρεπε να ταυτιστεί με τον πατέρα, ήρωα ή κρετίνο, με έναν πολύ ήπιο σαρκασμό. Τώρα που ο πατέρας αντιλαμβάνεται ότι η ανεξαρτησία του αυξάνεται με την ανεξαρτησία του παιδιού, τώρα που αγαπά αρκετά τον εαυτό του και τους άλλους ώστε να βοηθήσει τον έφηβο να απαλλαγεί από την εικόνα του, ποιος θα ανεχθεί το σχολείο να προτείνει ακόμα ως ολοκληρωμένα μοντέλα τον βρώμικο και αποτελεσματικό χρηματιστή, τον αποβλακωμένο και δραστήριο πολιτικό, το μαφιόζο που βασιλεύει λόγω του πελατειακού συστήματος και της διαφθοράς, τον στυγνό επιχειρηματία που αποκομίζει τα τελευταία κέρδη του από την λεηλασία του πλανήτη;

Το να αναζητάς την ταυτότητά σου σε μια θρησκεία, μια ιδεολογία, μιαν εθνικότητα, μια φυλή, μια κουλτούρα, μια παράδοση, ένα μύθο, μιαν εικόνα, είναι σαν να καταδικάζεις τον εαυτό σου στην μη ολοκλήρωση. Όταν ταυτιστείς με ό,τι πιο ζωντανό έχεις μέσα σου, μόνο τότε χειραφετείσαι.

Η συμμαχία με το παιδί είναι συμμαχία με την φύση

Η βία που ασκείται στο παιδί από την πατριαρχική οικογένεια αποτελεί μέρος του βίαιου της φύσης από την εμπορευματοποιημένη εργασία. Το γεγονός ότι η συνειδητοποίηση της παγκόσμιας λεηλασίας πέρασε από την προστασία του περιβάλλοντος στην θέληση για μια ήπια προσέγγιση των φυσικών πόρων, συνέβαλε αρκετά στην αποτίναξη του ζυγού κάτω από τον οποίο είχε θέσει η οικονομική εκμετάλλευση τον άντρα, την γυναίκα, το παιδί, την πανίδα και την χλωρίδα.

Η αίσθηση πως προερχόμαστε από μια κοινή μητέρα, που είναι η γη, και της οποίας η ανάμνηση ανανεώνεται με την κύηση στην κοιλιά της μάνας, συντήρησε ακόμα περισσότερο την νοσταλγία

ενός χρυσού αιώνα και μιας πρωτογενούς αρμονίας, τη στιγμή μάλιστα που η υποχρεωτική εργασία μας απέκοψε από τη φύση και από την ίδιο μας τον εαυτό προκαλώντας μια συντριβή που επί μακρόν αντιλαμβανόμασταν σαν ένα υπαρξιακό βάσανο, σαν μια οδύνη του είναι.

Η αποτυχία μιας οικονομίας ερείπωσης και μόλυνσης και η ανάδειξη ενός προτάγματος συμβιωτικής επανασύνδεσης του ανθρώπου με το φυσικό του περιβάλλον, μας απαλλάσσει στο εξής από ένα χαμένο παράδεισο που το φάντασμα του στοιχειώνει μιαν Ιστορία αδύναμη να οικοδομηθεί ανθρώπινα: το μύθο του αγαθού αγρίου, του πρωτόγονου κομμουνισμού, του αποκαλυπτικού χιλιασμού που, αφού έστρωσε το δρόμο στον ναζισμό, αναγεννήθηκε υπό την μορφή του ολοκληρωτισμού.

Μάθαμε τουλάχιστον πως η ζωή δεν είναι μια επιστροφή στον πρωτοπλασμικό στάδιο, αλλά μια διαδικασία εξευγενισμού και οργάνωσης των επιθυμιών(...).

Από την απαραίτητη βοήθεια στην άρνηση της μόνιμης βοήθειας.

Ο δρόμος της αυτονομίας μοιάζει μ' αυτόν που διατρέχει το παιδί που μαθαίνει να περπατά.

Αυτό δεν γίνεται ούτε χωρίς δάκρυα, ούτε χωρίς προσπάθεια. Ο κίνδυνος να πέσει, να χτυπήσει, να υποφέρει προσδίδει στα πρώτα του βήματα την τροχοπέδη του φόβου. Ωστόσο, η βοήθεια μιας στοργής που το ενθαρρύνει να ξανασηκωθεί, να ξαναρχίσει, να επιμένει, να συντονίζει τις προσπάθειές του δείχνει πως η κυριαρχία των κινήσεων επιτυγχάνεται καλύτερα και ταχύτερα απ' ό,τι στο παρελθόν, όπου έπρεπε να προσδεύει όχι μόνο κάτω από τα διασταυρούμενα πυρά της ειρωνικής ματαιότητας, της διάχυτης απειλής, της αγωνίας ότι δεν το αγαπούν πια όταν δεν ενεργεί ευσυνειδητά, αλλά κυρίως μέσω μιας δυσφορίας που συντηρούνταν ύπουλα λόγω του διφορούμενου των γονιών, που επιθυμούσαν και φοβούνταν ταυτόχρονα μήπως το παιδί τους κάνει τα πρώτα του βήματα προς μιαν αυτονομία που θα το υφάρπαζε από την προστατευτική τους εξουσία και θα τους αναίρουμε την αίσθηση του απαραίτητου.

Η εκπαίδευση των πολύ μικρών παιδιών ασπάστηκε αβίαστα τις διαθέσεις της οικογένειας, που κάνει το παν για να εξασφαλίσει την ευτυχία εν μέσω ανεξαρτησίας -όσο και αν αληθεύει ότι οι γονείς την κρύβουν, μόλις ο έφηβος ανακαλύψει τη δύναμή της. Τα νηπιαγωγεία επηρεασμένα απ' αυτήν την οσμωτική κατανόηση, σύμφωνα με την οποία διαπαιδαγωγεί κανείς διαπαιδαγωγούμενος, απολαμβάνουν το προνόμιο να προσφέρουν το χάρισμα της αγάπης και το χάρισμα των πρώτων γνώσεων -το ότι ένα προτέρημα τόσο πολύτιμο για την ύπαρξη των ατόμων και των συλλογικότητων χρωστά στον κυβερνητικό επιχειρηματισμό (σ.τ.μ.: χρήση της πολιτικής στις επιχειρήσεις) τους πλέον χαμηλούς μισθούς, καταδικενύει σε πιο σημείο περιφρόνησης της δημόσιας ωφέλειας καταλήγει η λογική του κέρδους.

Με την είσοδο στο λύκειο η ρήξη γίνεται βίαιη. Επανακάμπουμε στην αρχαϊκή οικογένεια, όπου το παιδί μάθαινε να τα βγάζει πέρα μόνο του, μόνο εφόσον υπέγραφε την πράξη αιώνιας αναγνώρισης σ' αυτούς που εξασφάλιζαν την εκγύμνασή του. Η αυτοπεποίθησή του, που υπονομεύεται και ανταμοιβεται με προσβολές, ανασυνθέτει το απεχθές σύμφυρμα έπαρσης και δουλοπρεπείας που αποτελούσε, στο παρελθόν, το πρότυπο κοινωνικής συμπεριφοράς.

Στην ειλικρινή επιθυμία της διαμόρφωσης του εφήβου σε ένα καθ' ολοκληρίαν ανθρωπινό ον επιβάλλεται κατά τρόπο αναπόδραστα συντηρητικό η άσκηση μιας εξουσίας, που η ιεραρχική δομή της καθυποτάσσει τον εκπαιδευτικό. Πως είναι δυνατόν να μην την παρασύρει ο πειρασμός να καταστεί απαραίτητη και να συντηρήσει την αδυναμία του μαθητή διευκολύνοντας την κυριαρχία της; Όποιος πουλάει δεκανίκια, έχει ανάγκη από σακάτες.

Μόλις και μετά βίας εγκαταλείπουμε μια κοινωνία στην οποία τα άτομα, καθώς δεν πίστευαν ποτέ στον εαυτό τους, εναπόθεσαν την πίστη τους σε κάθε μορφή εξουσίας που τα σακάτευε, μαθαίνοντας τα να περπατούν. Θεός, εκκλησίες, Κράτος, πατρίδα, κόμμα, ηγέτες και πατερούληδες των λαών, τα πάντα ήταν το λογικό πρόσχημα για να μην αντιμετωπίσουν μόνα τους τη ζωή. Τα παιδιά αυτά που κάποτε τα αναστήναμε για να τα ξαναρίξουμε, είναι καιρός να τα μάθουμε να μαθαίνουν. Να κόψουν επιτέλους τη συνήθεια να ζητούν αντί να δίνουν και να πάψει η εξαθλιωμένη κοινωνία των μονίμων πασχόντων των οποίων η παθητικότητα ενδυναμώνει τους διεφθαρμένους.

Το χρήμα των υπηρεσιών στην υπηρεσία του χρήματος

Η εκπαίδευση αποτελεί μέρος της δημιουργίας του ανθρώπου και όχι της παραγωγής εμπορευμάτων. Ανακαλέσαμε τον παράλογο δεσποτισμό των θεών για να ανεχθούμε τη μοιρολατρία μιας οικονομίας που διαφθείρει και υποβαθμίζει τη ζωή στον πλανήτη και στην καθημερινή μας ύπαρξη.

Το μόνο όπλο που διαθέτουμε είναι η θέληση για ζωή που συνδέεται με τη συνειδηση που τη διαδίδει. Θα μπορούσε να γίνει το απόλυτο όπλο, αν κρίνουμε από την ικανότητα του ανθρώπου να ανατρέπει αυτό που τον σκοτώνει.

Η λογική της μπιζνας που τείνει να μας κυριεύσει, απαιτεί κάθε παραχωρούμενη αμοιβή, επίδομα ή ελεημοσύνη να χορηγείται σ' ένα εμπορικό σύστημα ευρύτατης υπακοής. Δεν έχετε άλλη επιλογή παρά να την ακολουθήσετε ή να την απαρνηθείτε κατά το δοκούν. Ή θα ενταχθείτε σαν πελάτες στην ευρωπαϊκή αγορά της κερδοσκοπικής γνώσης -δηλαδή σαν σκλάβοι μιας παρασιτικής γραφειοκρατίας που είναι καταδικασμένη να καταρρεύσει κάτω

από το αυξανόμενο βάρος της αχρηστίας της, ή θα αγωνιστείτε για την αυτονομία σας, θα θέσετε τα θεμέλια ενός σχολείου και μιας κοινωνίας καινούργιας, και θα επαναοικειοποιηθείτε, για να το επενδύσετε στην ποιότητα ζωής, το χρήμα που διασπαθίζεται καθημερινά μέσω της συνήθους διαφθοράς των οικονομικών επιχειρήσεων. "Το ενωμένο εθνικό συνδικάτο φορολογίας υπολογίζει σε 230 δισεκατομμύρια φράγκα, ποσό που ισούται περίπου με το έλλειμμα του προϋπολογισμού, τη φοροδιαφυγή που καταλογίζεται στο χώρο των επιχειρήσεων, όπως αποδεικνύει η αποκάλυψη των διεφθαρμένων πρακτικών των οικονομικών και βιομηχανικών μεγάλων συγκροτημάτων." (C. de Brié: Le Monde Diplomatique, Οκτώβρης 1994).

Το χρήμα, που μας κλέβει τη ζωή, τίθεται στην υπηρεσία του χρήματος. Αυτή είναι η πραγματικότητα που κρύβεται πίσω από την απειλητική και παράλογη σκιά των μεγάλων οικονομικών οργανισμών: Παγκόσμια Τράπεζα, ΔΝΤ, ΟΟΣΑ, GATT, Ευρωπαϊκή Επιτροπή, Τράπεζα της Γαλλίας και τόσοι άλλοι.

Η στέρηση που παρέχουν στα ιδρύματα και τα κέντρα πανεπιστημιακών ερευνών προϋποθέτει ως αντάλλαγμα τη διάδοση του ευαγγελίου του κέρδους, που εύκολα μεταμορφώνεται σε πανεπιστημιακή αλήθεια μέσω της δωροδοκίας του τύπου, του ραδιοφώνου, της τηλεόρασης.

Ωστόσο, όσο αποτελεσματική κι αν φαίνεται, η μηχανή γυρίζει στον αέρα, χαλάει σιγά-σιγά: Όπως στη Σωφρονιστική Αποικία του Κάφκα, θα καταλήξει να χαράξει το Νόμο της στο δέρμα του αφέντη της.

Χάριν ηθικής αντίδρασης, παρατηρούμε ορισμένους "θαρραλέους" δικαστές να ανακόπτουν την ατιμωρησία που εξασφάλιζε η οικονομική υπεροψία(...). Όμως είναι προφανές ότι τα νερά θα θολώσουν με την καταστροφική συνέπεια της παραίτησης, αν τα χρήματα που επανακτηθούν δεν επενδυθούν στο μοναδικό τομέα πραγματικού δημόσιου συμφέροντος: την ποιότητα της καθημερινής ζωής και το περιβάλλον.

Είναι πέραν αμφιβολίας ότι οι "ακέραιοι" δικαστές διαθέτουν ένα μηχανισμό δικαιοσύνης, αλλά εσείς, δεν έχετε τίποτα, γιατί δεν δημιουργήσατε κάτι που θα μπορούσε να σας στηρίξει. Ωστόσο απέναντι σ' αυτήν την καταπίεση, που προβάλλεται ως δικαιολογημένη, διαθέτετε ένα πλεονέκτημα που αυτή δεν θα μπορέσει ποτέ να αποκτήσει: τη γενναίοδωρία του ζωντανού, χωρίς το οποίο δεν υπάρχει ούτε δημιουργία, ούτε ανθρώπινη πρόοδος.

Η εκπαίδευση βρίσκεται στην ίδια κατάσταση μ' αυτά τα ακατοίκητα διαμερίσματα που οι ιδιοκτήτες προτιμούν να τα αφήνουν να φθείρονται, γιατί ο κενός χώρος είναι αποδοτικός, ενώ η περιθάλψη αντρών, γυναικών και παιδιών που δεν έχουν δικαίωμα στέγης δεν είναι. Όπως σημειώνει ο Economist, "η υπαγωγή του εμπορίου στα δικαιώματα του ανθρώπου θα είχε υψηλότερο κόστος από τα προεξοφλούμενα κέρδη" (9 Απριλίου 1994). Παρόλα αυτά, η επίταξη ενός κτιρίου για την εγκατάσταση της φτώχειας -για να εγκατασταθεί παθητικά δηλαδή, γιατί εκεί θα βρει ζεστασιά- δεν απέχει, σε τελευταία ανάλυση, από το σχέδιο καταστροφής των χρήσιμων αγαθών στο οποίο οδηγούν η πληθώρα των παρασιτικών τομέων και η διογκούμενη γραφειοκρατία που αυτή προκαλεί.

Αυτό λοιπόν που θα οικειοποιηθείτε δεν θα σας ανήκει πραγματικά παρά μόνο αν το καταστήσετε καλύτερο. Με την ίδια έννοια το να ζεις, σημαίνει να ζεις καλύτερα. Καταλάβετε λοιπόν τα σχολικά ιδρύματα, αντί να αφήνετε τον εαυτό σας να αποτελεί περιουσία του προγραμματισμένου ρημάγματός τους. Καλλωπίστε τα κατά πως σας αρέσει, γιατί η ομορφιά προτρέπει στη δημιουργία και την αγάπη, σε αντίθεση με την ασκήσια που παρασύρει στο μίσος και την εξόντωση.

Μεταμορφώστε τα σε δημιουργικά εργαστήρια, σε κέντρα συνάντησης, σε πάρκα ελκυστικής ευφυΐας. Να γίνουν τα σχολεία περιβόλια χαρούμενης γνώσης, όμοια με τους λαχανόκηπους που οι άνεργοι και οι εξαθλιωμένοι δεν είχαν τη φαντασία να φυτέψουν στις μεγαλουπόλεις, σκάβοντας την άσφαλτο και το μπετόν.

Τα σφάλματα και οι δισταγμοί όποιοι επιχειρεί να δημιουργήσει και να δημιουργηθεί δεν έχουν καμιά αξία απέναντι στο προνόμιο που παρέχει μια τέτοια απόφαση: να απαλλαγεί από το φόβο της ιδίας του της ύπαρξης, ο οποίος τροφοδοτεί και προκαλεί τις κατασταλτικές δυνάμεις.

Γεννηθήκαμε, έλεγε ο Σαίεππρ, για να βαδίσουμε πάνω στα κεφάλια των βασιλιάδων. Οι βασιλιάδες και οι στρατιές των δημίων τους δεν είναι παρά λείψανα. Μάθετε να βαδίζετε μόνοι και θα ποδοπατήσετε αυτούς που, μέσα σ' έναν κόσμο που πεθαίνει, δεν έχουν παρά τη φιλοδοξία να πεθάνουν μαζί του.

Είναι οι συλλογικότητες των μαθητών και των καθηγητών που θα αναλάβουν το χρέος να αποσπάσουν το σχολείο από τον παγετώνα του κέρδους και να το παραδώσουν στην απλή γενναίοδωρία του ανθρώπου. Γιατί αργά ή γρήγορα θα πρέπει η ποιότητα της ζωής να επιβληθεί στην εξουσία που την αποκλείει από μια οικονομία που περιορίζεται στην πώληση και την αποτίμηση της πτώχευσης.

Από τη στιγμή που θα διαμορφώσετε το πρόταγμα μιας εκπαίδευσης που θα βασίζεται σε μια φυσική συμφωνία με τη ζωή δεν θα είστε αναγκασμένοι να ζητιανεύετε χρήματα από αυτούς που σας εκμεταλλεύονται και σας περιφρονούν, απαιτώντας τη μέγιστη δυνατή αποδοτικότητα.

Θα τα απαιτήσετε γιατί θα γνωρίζετε γιατί και πως θα τα ιδιοποιηθείτε.

Δεν έχουμε καμιά προσδοκία ζωής όσο δεν χρησιμοποιούμε τις ικανότητές μας.

20 Φλεβάρη 1995

Μετάφραση-επιμέλεια: Ε.Π.-Αθήνα